
พระปัญญา
ของพระเจ้า
(อัปเดตใหม่!)
เอเดรียน อีเบนส์

พระปัญญาของพระเจ้า

ฉบับปรับปรุงใหม่ พร้อมแก้ไขข้อผิดพลาด

ความรู้เบื้องต้นเรื่อง

ความขัดแย้งระหว่างพระเจ้ากับซาตาน

(บทนำสู่หนังสือ “สงครามแห่งประวัติศาสตร์”)

เอเดรียน อีเบนส์

พระปัญญาของพระเจ้า

ต้นฉบับภาษาอังกฤษ The Wisdom of God

โดย เอเดรียน เอเบนส์ (Adrian Ebens)

© Adrian Ebens, 2018

แปลเป็นภาษาไทยโดย Danutasn Brown

ฉบับปรับปรุง 2026 (with Claude AI)

ดาวน์โหลดหนังสือเสียงภาษาอังกฤษได้ฟรีที่

https://fatheroflove-thailand.com/book/view/wisdomofgod

เว็บไซต์ภาษาไทย

www.fatheroflove-thailand.com

danutasn@gmail.com

ข้อพระคัมภีร์ในหนังสือเล่มนี้ยกมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย เว้นแต่ที่ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ข้อที่ระบุว่า (ฉบับมาตรฐาน) ยกมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน และข้อที่ระบุว่า (ฉบับ KJV) ยกมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับคิงเจมส์ ภาษาไทย

ข้อความในวงเล็บเหลี่ยม [ ] ที่ปรากฏภายในข้อพระคัมภีร์ เป็นคำอธิบายเพิ่มเติมของผู้แปล ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของข้อพระคัมภีร์

สารบัญ

1. พระบิดาของเรา 1

2. ผู้ทรงครอบครองทุกสิ่ง.....7

3. พระปัญญาของพระเจ้า..... 12

4. ความเสมอภาค 21

5. เจตจำนง 27

6. วิกฤตเริ่มต้นขึ้น..... 29

7. สร้างตามพระฉายาของพระเจ้า 37

8. บิดาแห่งการมุสา..... 47

9. มนุษย์ถูกล่อลวง..... 50

10. บทสรุป 60

11. สองเส้นทาง 63

12. รากฐานของบาบิโลน 67

15. เรียกออกจากบาบิโลน 92

1. พระบิดาของเรา

ครั้งหนึ่ง สาวกของพระเยซูเข้ามาหาพระองค์ และทูลขอสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งจากพระองค์

> **ลูกา 11:1** วันหนึ่งขณะพระเยซูทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานจบ สาวกคนหนึ่งมาทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงสอนพวกข้าพระองค์อธิษฐานเหมือนที่ยอห์น [ผู้ให้บัพติศมา] สอนสาวกของเขา”

คำตอบของพระเยซูบอกเราถึงสิ่งสำคัญที่สุดที่เราจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับพระเจ้า การอธิษฐานคือการเข้าไปพูดคุยและสื่อสารกับพระเจ้า (พระนามของพระเจ้าคือ “ยาห์เวห์” (Yahweh) หรือ “เยโฮวาห์” (Jehovah)) และคำแรกที่พระเยซูทรงใช้เรียกพระเจ้านั้น บอกเราว่าแก่นแท้ของพระองค์คือใคร นี่คือคำที่พระเยซูทรงสอนให้เราใช้เรียกพระเจ้าเวลาที่เราอธิษฐาน

> **ลูกา 11:2** พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จงทูลว่า ‘ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์’”

“พระบิดาของเรา” — ไม่ว่าเราจะคิดถึงพระเจ้าในแง่ใดก็ตาม สิ่งแรกและสำคัญที่สุดคือ พระองค์ทรงเป็นพระบิดา คำอธิบายง่าย ๆ นี้บอกเราหลายอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า สิ่งแรกคือ เหนือสิ่งอื่นใด พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในความสัมพันธ์ พระองค์ทรงต้องการให้เราเรียกพระองค์ด้วยคำที่บอกถึงความสัมพันธ์ คำว่า “พระบิดา” ไม่ได้บอกถึงความสามารถและอำนาจเพียงอย่างเดียว แต่บอกถึงความสัมพันธ์และความผูกพันที่พระองค์มีต่อจักรวาลนี้ พระองค์ทรงเป็นพระบิดา หรือทรงเป็นแหล่งที่มาของชีวิตและของสรรพสิ่งทั้งปวง แล้วพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาแบบไหนกัน

ครั้งหนึ่ง โมเสส (ผู้นำชนชาติอิสราเอลในสมัยโบราณ) ทูลขอให้พระเจ้าทรงสำแดงพระรัศมีของพระองค์ นั่นคือสิ่งที่พิเศษที่สุดในพระองค์ และพระเจ้าตรัสตอบดังนี้

อพยพ 34:5-6 แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จลงมาในเมฆและประทับอยู่ที่นั่นกับโมเสส และประกาศพระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์ 6พระองค์เสด็จผ่านหน้าโมเสสไปพร้อมทั้งประกาศว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตากรุณาและพระคุณ พระองค์กริ้วช้า ทรงบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์จริง”

ลองสังเกตสิ่งที่พระเจ้าทรงสำแดงแก่โมเสส พระองค์ตรัสถึงพระอุปนิสัยของพระองค์เอง นั่นแสดงว่าสิ่งที่งดงามที่สุดในพระเจ้าคือพระอุปนิสัยของพระองค์ พระองค์ทรงเมตตา ทรงมีพระคุณ (คือทรงให้สิ่งดีแก่เราเปล่า ๆ โดยที่เราไม่ได้ทำสิ่งใดให้สมควรได้รับ) ทรงอดทน และเปี่ยมล้นด้วยความดีและความสัตย์จริง ในโลกที่เราอยู่นี้ อุปนิสัยเช่นนี้หาได้ยาก แต่เมื่อเราพบคนที่มีอุปนิสัยแบบนี้ เราส่วนใหญ่ก็ชื่นชมเขาอย่างสุดซึ้ง อัครสาวกยอห์น (สาวกคนสำคัญคนหนึ่งของพระเยซู) สรุปพระอุปนิสัยของพระเจ้าไว้ว่า

1 ยอห์น 4:8 ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก

พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก และทรงห่วงใยทุกสิ่งที่พระองค์สร้างอย่างลึกซึ้ง แล้วสิ่งที่พระองค์สร้างนั้นกว้างใหญ่เพียงใด พระคัมภีร์บอกเราว่าพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของทั้งสวรรค์และแผ่นดินโลก

เอเฟซัส 3:14-15 ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าลงต่อหน้าพระบิดา 15 ผู้ทรงเป็นที่มาของนามแห่งตระกูลทั้งมวลของพระองค์ในสวรรค์และในแผ่นดินโลก

จักรวาลทั้งหมดเป็นของพระบิดาในสวรรค์ และทุกคนในจักรวาลนี้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวพระองค์ เมื่อมีคนมากมายเช่นนี้ เราอาจเผลอคิดไปว่าพระเจ้าคงคิดถึงทุกคนไม่ได้ และคงมีบางคนที่ถูกลืม แต่ขอให้ฟังสิ่งที่พระเยซูตรัสถึงเรื่องนี้ให้ดี

> **ลูกา 12:6-7 (ฉบับมาตรฐาน)** นกกระจาบห้าตัวเขาขายสองอาส์ซาริอัน [เหรียญที่มีค่าน้อยมาก] ไม่ใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียวพระเจ้าก็ไม่ได้ทรงลืมเลย ถึงผมของพวกท่านก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น อย่ากลัวเลย ท่านก็มีค่ามากกว่านกกระจาบหลายตัว

พระเจ้าไม่ทรงลืมใครเลย พระองค์ทรงรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเรา และทรงสนพระทัยอย่างลึกซึ้งในชีวิตของเรา ในสิ่งที่เราทำและสิ่งที่เราคิด ที่จริงพระองค์ไม่เคยหยุดคิดถึงเราเลย

> **สดุดี 40:5 (ฉบับมาตรฐาน)** ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทวีการอัศจรรย์และพระดำริของพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดเทียบเทียมพระองค์ได้ ถ้าข้าพระองค์จะประกาศและบอกกล่าวแล้ว ก็มีมากมายเหลือที่จะนับ

พระองค์ทรงมีแผนการพิเศษสำหรับเรา และทรงมีความฝันว่าเราจะเติบโตเป็นคนแบบใดได้

เยเรมีย์ 29:11 องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า “เพราะเรารู้แผนการที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนการเพื่อทำให้เจ้ารุ่งเรืองไม่ใช่เพื่อทำร้ายเจ้า เป็นแผนการเพื่อให้ความหวังและอนาคตแก่เจ้า”

ทุกสิ่งดี ๆ ที่เรามีนั้นมาจากพระองค์

ยากอบ 1:17 ของประทานทุกอย่างที่ดีและล้ำเลิศล้วนมาจากเบื้องบน จากพระบิดาแห่งดวงสว่างทั้งหลายในฟ้าสวรรค์ ผู้ไม่ได้ทรงผันแปรเหมือนเงาที่แปรเปลี่ยน

สิ่งที่แสดงถึงความรู้สึกของพระเจ้าต่อเราได้งดงามที่สุด คือ ถ้อยคำที่พระองค์ตรัสในวันที่พระเยซู พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ รับบัพติศมา (พิธีลงไปในน้ำ เพื่อประกาศว่าจะเริ่มต้นชีวิตใหม่กับพระเจ้า) พระองค์ตรัสว่า

มัทธิว 3:17 (ฉบับมาตรฐาน) และนี่แน่ะ มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

พระเจ้าทรงรักพระบุตรของพระองค์ในขณะที่พระบุตรทรงเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงพอพระทัยในพระบุตรอย่างยิ่ง และสิ่งที่ยิ่งใหญ่ก็คือ เมื่อเรายอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เราก็จะได้รับการยอมรับแบบเดียวกันนี้ด้วย

เอเฟซัส 1:6 เพื่อเป็นการสรรเสริญพระคุณสูงส่งซึ่งพระองค์ประทานให้เราเปล่า ๆ อย่างเหลือล้นในพระองค์ผู้ทรงเป็นที่รักของพระเจ้า

เราจะศึกษาเรื่องบทบาทของพระเยซูให้ลึกขึ้นอีกมาก ทั้งเหตุผลที่พระองค์เสด็จมายังโลกนี้ และเหตุผลที่เราจะได้รับการยอมรับผ่านทางพระองค์ได้และจำเป็นต้องได้รับ แต่ประเด็นสำคัญที่ต้องเน้นในตอนนี้คือ พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรักและความอ่อนโยน ทรงห่วงใยเราอย่างลึกซึ้ง และทรงสนพระทัยในทุกด้านของชีวิตเรา

2. ผู้ทรงครอบครองทุกสิ่ง

ในบทที่แล้ว เราเห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก ทรงคิดถึงเราอยู่เสมอ และทรงมีแผนการและความฝันสำหรับอนาคตของเรา เรายังเห็นอีกว่าพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของทั้งจักรวาล ในบทนี้เราจะมาดูว่า พระลักษณะใดที่ทำให้พระเจ้าทรงอยู่ในฐานะนี้ คือทรงเป็นพระบิดาของทั้งจักรวาล และทรงกระทำสิ่งต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงกระทำได้

สิ่งแรกที่พระคัมภีร์บอกเราคือ พระเจ้าทรงเป็นเจ้านายและผู้ทรงครอบครองทุกสิ่ง

1 โครินธ์ 8:6 แต่สำหรับพวกเรามีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดาผู้ทรงเป็นที่มาของสิ่งสารพัด

1 ทิโมธี 1:17 บัดนี้ขอพระเกียรติและพระสิริมีแด่จอมราชันองค์นิรันดร์ผู้ทรงอมตะและเราไม่อาจมองเห็นได้ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่ผู้เดียวนั้นตลอดกาลสืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ อาเมน

เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 อิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์ทรงเป็นหนึ่ง

ทุกสิ่งมาจากพระบิดา ผู้ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว พระเจ้าไม่ได้ทรงรับฤทธิ์อำนาจ พระปัญญา หรือความรู้มาจากผู้ใด ทุกสิ่งที่เราเห็นล้วนมาจากพระองค์

อิสยาห์ 40:10-15 [10]ดูเถิด พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตเสด็จมาด้วยฤทธิ์อำนาจ พระกรของพระองค์ครอบครองเพื่อพระองค์ ดูเถิด บำเหน็จรางวัลของพระองค์ก็อยู่ที่พระองค์และพระองค์ทรงนำค่าตอบแทนของพระองค์มาด้วย [11]พระองค์ทรงเลี้ยงดูฝูงแกะของพระองค์ดั่งคนเลี้ยงแกะ พระองค์ทรงรวบรวมบรรดาลูกแกะไว้ในอ้อมพระกร โอบอุ้มไว้แนบพระทรวง พระองค์ทรงนำแม่แกะที่มีลูกอย่างอ่อนสุภาพ [12]ใครเล่าที่ตวงห้วงน้ำไว้ในอุ้งมือและวัดขนาดฟ้าสวรรค์ด้วยฝ่ามือ ใครหนอบรรจุผงคลีของโลกไว้ในภาชนะ และชั่งน้ำหนักของภูเขาบนตาชั่งและชั่งเนินเขาด้วยตราชู [13]ใครเล่าจะเข้าใจพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือเป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำแก่พระองค์ได้ [14]ใครหนอที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรึกษาเพื่อพระองค์จะทรงรู้แจ้ง และใครหนอสอนหนทางที่ถูกต้องแก่พระองค์ ใครหนอที่ให้ความรู้และชี้แนะทางแห่งความเข้าใจให้แก่พระองค์ได้ [15]แน่ทีเดียว ประชาชาติทั้งสิ้นเหมือนน้ำหยดหนึ่งในถัง เทียบได้กับผงคลีบนตาชั่ง พระเจ้าทรงชั่งเกาะต่าง ๆ เหมือนมันเป็นเพียงผงคลีดิน

สดุดี 36:7-9 [7]ความรักมั่นคงของพระองค์ประเมินค่าไม่ได้ มวลมนุษยชาติต่างก็ลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกพระองค์ [8]พระองค์ทรงบำรุงเลี้ยงเขาด้วยความอุดมสมบูรณ์จากพระนิเวศของพระองค์ และพระองค์ทรงให้เขาดื่มจากธารน้ำแห่งความปีติยินดีของพระองค์ [9]เพราะพระองค์ทรงเป็นน้ำพุแห่งชีวิต เราเห็นแสงสว่างในความสว่างของพระองค์

พระเจ้าทรงมีฤทธิ์อำนาจทุกอย่าง นั่นคือ ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ไม่มีขีดจำกัดและไม่มีที่สิ้นสุด พลังที่บรรจุอยู่ในอะตอมนับล้านล้านล้านอะตอมนั้นมาจากพระองค์ เป็นฤทธิ์อำนาจที่เกินกว่าเราจะเข้าใจได้ ความรู้ของพระเจ้าก็ไม่มีที่สิ้นสุด กว้างใหญ่อย่างที่สุด เมื่อสิ่งใดเริ่มต้นขึ้น พระองค์ทรงรู้อย่างแม่นยำว่าสิ่งนั้นจะจบลงที่ใด ไม่มีใครสอนพระองค์ได้ เพราะความรู้ของพระองค์ครบถ้วนสมบูรณ์อยู่แล้ว เราเรียกสิ่งนี้ว่า การทรงสัพพัญญู พระปัญญาและความรู้ทั้งสิ้นมาจากพระองค์

ฤทธิ์อำนาจและพระปัญญานี้หลั่งไหลออกมาถึงเราโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ ซึ่งเปรียบเหมือนสายน้ำ

วิวรณ์ 22:1 แล้วทูตนั้นสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิต ใสดั่งแก้วไหลจากพระที่นั่งของพระเจ้าและพระเมษโปดก [พระเยซู]

สดุดี 46:4-5 [4]มีแม่น้ำสายหนึ่งที่ให้ความยินดีแก่นครของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่ประทับบริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด [5]พระเจ้าทรงสถิตในนคร นครนั้นจะไม่ล่มสลาย พระเจ้าจะทรงช่วยในยามรุ่งอรุณ

โดยทางพระวิญญาณของพระองค์ พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในทุกที่ได้ในเวลาเดียวกัน ความสามารถนี้เรียกว่า การทรงสถิตอยู่ทุกแห่งหน นี่ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เข้าใจได้ยากมาก แต่ขอให้สังเกตสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้

สดุดี 139:7-10 [7]ข้าพระองค์จะไปที่ไหนให้พ้นจากพระวิญญาณของพระองค์ได้ ข้าพระองค์จะหนีไปที่ไหนให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์ [8]หากข้าพระองค์ขึ้นไปยังสวรรค์ พระองค์ทรงประทับอยู่ที่นั่น หากข้าพระองค์นอนลงในแดนมรณา พระองค์ก็ทรงประทับที่นั่น [9]หากข้าพระองค์บินไปด้วยปีกแห่งรุ่งอรุณ หากข้าพระองค์ไปอยู่ที่มหาสมุทรสุดไกลโพ้น [10]แม้แต่ที่นั่น พระหัตถ์ของพระองค์ก็จะทรงนำข้าพระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ก็จะยึดข้าพระองค์ไว้มั่น

สายน้ำนี้คือแม่น้ำแห่งชีวิต ทุกสิ่งที่จำเป็นต่อชีวิตมาจากพระวิญญาณ และพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตของพระองค์ในตัวเรานี้เอง ที่ทำให้เรามีชีวิตอยู่และทำให้หัวใจของเราเต้น

กิจการของอัครทูต 17:24-28 [24]พระเจ้าองค์นี้ผู้ทรงสร้างโลกและสรรพสิ่งในโลกทรงเป็นเจ้าเหนือฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก พระองค์ไม่ได้ประทับในวิหารที่สร้างขึ้นด้วยน้ำมือมนุษย์ [25]และไม่ได้พึ่งการปรนนิบัติจากมือมนุษย์เสมือนหนึ่งว่าทรงต้องการสิ่งใด เพราะพระองค์เองคือผู้ประทานชีวิต ลมปราณ และสิ่งอื่น ๆ ทั้งปวงแก่มนุษย์ [26]จากมนุษย์เพียงคนเดียวพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติให้อาศัยทั่วพิภพ พระองค์ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนที่พวกเขาควรจะอยู่ [27]พระเจ้าทรงทำเช่นนี้เพื่อมนุษย์จะได้แสวงหาพระองค์ เผื่อว่าพวกเขาจะไขว่คว้าหาพระองค์และพบพระองค์ แต่ว่าพระองค์ไม่ได้ทรงอยู่ไกลจากเราแต่ละคนเลย [28]“เพราะว่าในพระองค์เรามีชีวิต เคลื่อนไหว และเป็นอยู่” เหมือนที่กวีบางคนในพวกท่านเองกล่าวว่า “เราเป็นเชื้อสายของพระองค์”

สรุปแล้ว เราเห็นว่ามีพระเจ้าเพียงองค์เดียว ผู้ทรงมีฤทธิ์อำนาจทุกอย่าง ทรงสัพพัญญู และทรงสถิตอยู่ทุกแห่งหนโดยพระวิญญาณของพระองค์ สิทธิอำนาจและฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นเป็นของพระองค์ และเป็นของผู้ที่พระองค์ประทานให้

3. พระปัญญาของพระเจ้า

เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจอย่างยิ่ง ใครจะคิดว่าพระเจ้าผู้ทรงมีฤทธิ์อำนาจทุกอย่างและทรงพระปัญญาสูงสุด จะทรงอยู่ในสถานะที่มีบางสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำไม่ได้ และเป็นสิ่งที่สำคัญมากถึงขนาดที่ว่า หากขาดสิ่งนี้ไป พระเจ้าพระบิดาก็ไม่อาจสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ให้สมบูรณ์ตามที่ทรงประสงค์ได้

เมื่อเรามองลึกลงไปถึงความหมายของข้อเท็จจริงที่ว่า ชีวิต ฤทธิ์อำนาจ และพระปัญญาทั้งสิ้นมาจากพระเจ้า เราจะเข้าใจว่า พระเจ้าไม่อาจสร้างสิ่งมีชีวิตนับล้านขึ้นในจักรวาลของพระองค์ แล้วประทานรายการกฎเกณฑ์ให้ และสั่งให้พวกเขาทำตามได้ ความสามารถที่จะนอบน้อมยอมตามพระเจ้า ที่จะวางใจในพระองค์ และที่จะดำเนินตามทางของพระองค์ จำเป็นต้องกลายเป็นส่วนหนึ่งของสายน้ำที่ไหลออกมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า

ปัญหาคือ ไม่มีผู้ใดอยู่เหนือพระเจ้าที่พระองค์จะต้องนอบน้อมยอมตาม ไม่มีผู้ใดที่พระองค์ต้องเชื่อฟัง หรือต้องดำเนินตามทางของเขา ฉะนั้นพระองค์จึงประทานสิ่งเหล่านี้ให้เราไม่ได้ นั่นคือ

พระองค์ไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะเป็นแบบอย่างของความเคารพ ความอ่อนน้อม และความเชื่อฟังให้เราได้ ด้วยพระปัญญาอันยิ่งใหญ่ พระเจ้าจึงทรงให้กำเนิดพระบุตรออกมาจากพระองค์เอง ตามพระฉายาของพระองค์ทุกประการ แล้วประทานทุกสิ่งที่พระองค์มีให้แก่พระบุตร และทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นโดยทางพระบุตรนั้น ดังนั้นพระบุตรจึงทรงเป็นแบบอย่างของการเป็นบุตรที่สมบูรณ์แบบ สำหรับทุกชีวิตที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น ขอให้สังเกตว่า

ฮีบรู 1:1-5 [1]ในอดีตพระเจ้าตรัสกับบรรพบุรุษของเราผ่านทางผู้เผยพระวจนะหลายครั้งหลายคราด้วยวิธีการต่าง ๆ [2]แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ได้ตรัสกับเราทั้งหลายโดยพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ได้แต่งตั้งให้เป็นทายาทครอบครองทุกสิ่งและได้ทรงสร้างจักรวาลโดยพระบุตรนี้ [3]พระบุตรคือรัศมีเจิดจ้าแห่งพระเกียรติสิริของพระเจ้า ทรงเป็นเหมือนพระเจ้าทุกประการ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้ด้วยพระดำรัสอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์ ด้วยเหตุนี้หลังจากที่ได้ทรงชำระบาปแล้ว พระองค์จึงได้ประทับลงที่เบื้องขวาขององค์ผู้ทรงบารมีในสวรรค์ [4]ฉะนั้นพระองค์จึงทรงยิ่งใหญ่เหนือเหล่าทูตสวรรค์ เพราะพระนามที่พระองค์ได้รับสูงส่งกว่านามของเหล่าทูตสวรรค์ [5]เพราะพระเจ้าเคยตรัสกับทูตสวรรค์

องค์ไหนอย่างนี้บ้าง ที่ว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดเจ้า” และตรัสว่า “เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา”

ยอห์น 5:26 เพราะพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ทรงให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองฉันนั้น

ยอห์น 5:19 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พระบุตรไม่อาจทำสิ่งใดโดยลำพังพระองค์เอง พระองค์สามารถทำได้แต่เพียงสิ่งที่เห็นพระบิดาของพระองค์ทรงกระทำ เพราะพระบิดาทรงกระทำสิ่งใด พระบุตรก็กระทำสิ่งนั้นด้วย”

ยอห์น 8:29 “พระองค์ผู้ทรงใช้เรามาก็สถิตอยู่กับเรา พระองค์ไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ”

ยอห์น 8:42 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “หากพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่าน ท่านก็คงจะรักเราเพราะเรามาจากพระเจ้าและบัดนี้เราอยู่ที่นี่แล้ว เราไม่ได้มาเองแต่พระองค์ทรงส่งเรามา”

โคโลสี 2:8-10 [8]จงระวังให้ดีอย่าให้ใครมาจับท่านเป็นทาสด้วยปรัชญาอันไร้แก่นสารและหลอกลวง ซึ่งอาศัยธรรมเนียมปฏิบัติที่มนุษย์ถ่ายทอดกันมาและหลักการพื้นฐานต่าง ๆ ของโลกนี้ แทนที่จะอาศัยพระคริสต์ [9]เพราะในพระคริสต์พระลักษณะทั้งสิ้นของ

พระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในพระกายของพระองค์ [10]และท่านได้รับความบริบูรณ์ในพระคริสต์ผู้ทรงเป็นศีรษะเหนือผู้ปกครองและอำนาจต่าง ๆ

ทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับจักรวาลของพระเจ้าจึงอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ไม่เพียงแค่ฤทธิ์อำนาจ พระปัญญา และชีวิตเท่านั้น **แต่รวมถึงความไว้วางใจและการเชื่อฟัง การยอมรับในสิทธิอำนาจของพระบิดา และการสัมผัสถึงความรักและการยอมรับจากพระบิดาด้วย** พระบุตรของพระเจ้าทรงเป็นความบริบูรณ์ของพระเจ้าเอง และทรงเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดแห่งอาณาจักรของพระเจ้า

ฟิลิปปี 2:9-11 [9]ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงเชิดชูพระองค์ขึ้นสู่ที่สูงสุดและประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงแก่พระองค์ [10]เพื่อทุกชีวิตในสวรรค์ บนแผ่นดินโลกและใต้แผ่นดินโลกจะคุกเข่าลงนมัสการพระนามของพระเยซู [11]และทุกลิ้นจะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าพระบิดา

ดังนั้นพระบิดาจึงทรงเชิดชูพระบุตรของพระองค์ และทรงทำให้พระบุตรเป็นฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าและเป็นแบบอย่างสำหรับจักรวาล พระเจ้าจะทรงส่งพระวิญญาณของพระบุตรเข้าไปใน

ชีวิตของทุกชีวิตที่พระองค์ทรงสร้าง เพื่อให้พวกเขามีชีวิต ได้สัมผัสถึงพระพร ได้รู้จักการนอบน้อมยอมตาม การเชื่อฟังด้วยความไว้วางใจ และความเข้าใจในพระองค์ หากปราศจากพระวิญญาณของพระคริสต์ ก็ไม่มีทางที่จะรู้ได้ว่าจะนอบน้อมยอมตาม วางใจ และเชื่อฟังพระเจ้าอย่างไร ขอให้สังเกตสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้

วิวรณ์ 22:1 แล้วทูตนั้นสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิตใสดั่งแก้วไหลจากพระที่นั่งของพระเจ้าและพระเมษโปดก [พระเยซู]

ยอห์น 15:26 “เราจะส่งองค์ที่ปรึกษาจากพระบิดามาหาพวกท่าน คือพระวิญญาณแห่งความจริงซึ่งออกมาจากพระบิดา เมื่อพระองค์ [พระวิญญาณ] มาแล้ว พระองค์ [พระวิญญาณ] จะทรงเป็นพยานให้เรา”

โรม 8:9-10 9อย่างไรก็ตามถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตในท่าน ท่านก็ไม่ได้ถูกควบคุมโดยวิสัยบาปแต่โดยพระวิญญาณ และถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ได้เป็นของพระคริสต์ 10 แต่ถ้าพระคริสต์ทรงอยู่ในท่าน กายของท่านก็ตายไปเพราะบาป ถึงกระนั้นจิตวิญญาณของท่านก็มีชีวิตอยู่เพราะความชอบธรรม

นี่คือเหตุผลที่พระเยซูทรงได้รับการเรียกว่า พระปัญญาและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระคริสต์ถูกส่งผ่านพระวิญญาณของพระเจ้าออกไปทั่วจักรวาล เข้าไปในทุกชีวิตที่ทรงสร้างขึ้น เป็นพระปัญญาของพระคริสต์ที่เข้ามาในหัวใจของเรา และสอนเราว่าจะรักและเชื่อฟังพระบิดาอย่างไร และเป็นชีวิตของพระคริสต์ที่ทำให้ทุกเส้นประสาทและทุกเส้นใยในตัวเราทำงาน และทำให้เรามีชีวิตอยู่

1 โครินธ์ 1:24 แต่สำหรับผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกทั้งพวกยิวและพวกกรีก พระคริสต์คือฤทธิ์อำนาจและพระปัญญาของพระเจ้า

1 โครินธ์ 1:30 เพราะพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงเป็นพระปัญญาจากพระเจ้าเพื่อเรา นั่นคือทรงเป็นความชอบธรรม ความบริสุทธิ์และการไถ่ของเรา

เหตุฉะนั้น จึงเป็นพระวิญญาณของพระคริสต์ในตัวคนหนึ่ง ที่ประทานสติปัญญาให้เขาทำสิ่งต่าง ๆ และให้เขาเป็นคนชอบธรรมและดีงาม กษัตริย์ซาโลมอน (กษัตริย์ของอิสราเอลในสมัยโบราณ ผู้มีชื่อเสียงด้านสติปัญญา) ทรงกล่าวถึงเรื่องนี้ และถึงวิธีที่พระปัญญาทำงานอยู่ในจักรวาล

สุภาษิต 8:12-21 “เราปัญญาอยู่คู่ความสุขุมรอบคอบ เรามีความรู้และความเฉลียวฉลาด ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าคือการเกลียดชังความชั่ว เราชิงชังความหยิ่งยโส ความจองหอง การประพฤติชั่ว และวาจาตลบตะแลง คำปรึกษาและดุลยพินิจเป็นของเรา เรามีความเข้าใจและอำนาจ โดยเรา บรรดากษัตริย์จึงครอบครอง และชนชั้นปกครองก็ตรากฎหมายที่ยุติธรรม โดยเราบรรดาเจ้านายจึงปกครอง และบรรดาขุนนาง คือคนทั้งปวงที่ปกครองอยู่ในโลก เรารักผู้ที่รักเรา คนที่เสาะหาเราก็พบเรา ทรัพย์สมบัติและเกียรติยศอยู่กับเรา ความมั่งคั่งและความเจริญรุ่งเรืองอันยั่งยืนด้วย ผลของเราดียิ่งกว่าทองแท้ สิ่งที่เราให้ล้ำค่ายิ่งกว่าเงินบริสุทธิ์ เราดำเนินในวิถีแห่งความชอบธรรม ตามเส้นทางแห่งความยุติธรรม เราให้ความมั่งคั่งเป็นมรดกแก่ผู้ที่รักเรา ทำให้คลังสมบัติของเขาเต็มบริบูรณ์”

ต่อจากนั้น ท่านอธิบายต่อไปว่าพระเจ้าทรงให้กำเนิดและทรงสถาปนาพระบุตรของพระองค์อย่างไร

สุภาษิต 8:22-31 [22]“องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงให้กำเนิดเราเป็นสิ่งแรกก่อนสิ่งอื่นที่พระองค์ทรงกระทำ ก่อนบรรดาพระราชกิจของพระองค์ตั้งแต่ครั้งโบราณ [23]ตั้งแต่โบราณกาลเราถูกสร้างขึ้น ตั้งแต่ปฐมกาลก่อนที่โลกนี้จะเกิดขึ้น [24]เราถือกำเนิดตั้งแต่ยังไม่มี

มหาสมุทร ก่อนน้ำพุพุ่งขึ้นมาสู่ผิวโลก [25]ก่อนภูเขาและเนินเขาถูกสร้างขึ้นเราก็เกิดแล้ว [26]ก่อนที่พระเจ้าทรงสร้างโลกและท้องทุ่งก่อนผงธุลีใด ๆ ของโลก [27]เราอยู่ที่นั่น เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์ เมื่อพระองค์ทรงกำหนดเส้นขอบฟ้าบนพื้นผิวของมหาสมุทร [28]เมื่อพระองค์ทรงวางตำแหน่งของเมฆเบื้องบน และทรงกำหนดตาน้ำแห่งห้วงบาดาล [29]เมื่อพระองค์ทรงขีดพรมแดนของทะเลเพื่อไม่ให้น้ำล้ำเขตตามพระบัญชาของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงปักผังวางฐานรากของโลก [30]ในตอนนั้นเราอยู่เคียงข้างพระองค์ตลอดเวลาเปี่ยมด้วยความปีติยินดีวันแล้ววันเล่า ชื่นชมยินดีอยู่ต่อหน้าพระองค์เสมอ [31]ชื่นชมยินดีกับโลกที่พระองค์ทรงสร้าง และเปรมปรีดิ์ในมนุษยชาติ”

ขอบพระคุณพระบิดาสำหรับพระบุตร หากปราศจากพระบุตรจักรวาลก็ดำเนินไปไม่ได้ และไม่มีสิ่งใดจะทำงานได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ในตอนนี้เราจึงเห็นความบริบูรณ์ของพระเจ้าที่มาประกอบกันอย่างครบถ้วน พระบิดาคือพระเจ้าองค์เดียวที่แท้จริง ผู้ทรงเป็นแหล่งที่มาของสรรพสิ่ง พระองค์ทรงให้กำเนิดพระบุตรและประทานทุกสิ่งให้แก่พระบุตร ทุกสิ่งที่จำเป็นต่อการดำเนินไปของจักรวาลหลั่งไหลออกมาจากพระบุตร ในพระบุตรมีทั้งฤทธิ์อำนาจและพระปัญญา รวมเข้ากับการเชื่อฟังด้วยความไว้วางใจ

และการนอบน้อมยอมตาม พระอุปนิสัยของพระบุตรหลั่งไหลออกสู่จักรวาลโดยทางพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ทุกแห่งหน ทั้งหมดนี้เป็นระบบอันยอดเยี่ยม พระเจ้าทรงพระปัญญาอย่างยิ่งที่ทรงออกแบบระบบนี้ขึ้นมา ขอบพระคุณพระองค์

ท่านเปาโล (อัครสาวกผู้เขียนจดหมายหลายฉบับในพระคัมภีร์) สรุปเรื่องนี้ไว้อย่างงดงามว่า

> **1 โครินธ์ 8:6** แต่สำหรับพวกเรามีพระเจ้าองค์เดียว คือพระบิดา**ผู้ทรงเป็นที่มาของสิ่งสารพัด** เรามีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ และมีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวคือพระเยซูคริสต์ สิ่งสารพัด**เป็นมาโดยทางพระองค์** และเรามีชีวิตอยู่**โดยทางพระองค์**

4. ความเสมอภาค

ในบทที่แล้ว เราได้ศึกษาถึงพระปัญญาอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้าในการวางรากฐานของจักรวาล การให้กำเนิดพระบุตรผู้ทรงได้รับพระลักษณะทั้งสิ้นของพระเจ้า ทำให้ความบริบูรณ์ของพระเจ้าถูกนำเข้าสู่หัวใจของสิ่งทรงสร้างทั้งหมดโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ สิ่งต่อไปที่พระเจ้าทรงกระทำ คือการวางคำนิยามที่จำเป็นอย่างยิ่งของความเสมอภาค ไว้ให้แก่ทุกชีวิตที่มีสำนึกผิดชอบชั่วดี ไม่ว่าจะอยู่ในลำดับใดของสิ่งทรงสร้างก็ตาม

พระบิดาประทานสิทธิอำนาจให้แก่พระบุตรของพระองค์ เพื่อให้พระบุตรเท่าเทียมกับพระองค์ ขอให้สังเกตให้ดีว่า ความเสมอภาคของพระบุตรไม่ได้มาจากฤทธิ์อำนาจที่ทรงได้รับ แต่มาจากสิทธิอำนาจและพระพรของพระบิดา หากพระบุตรทรงเท่าเทียมกับพระบิดาเพียงเพราะพระบุตรทรงครอบครองฤทธิ์อำนาจของพระบิดา คำนิยามของความเสมอภาคก็จะขึ้นอยู่กับการมีฤทธิ์อำนาจเท่ากัน คำนิยามแบบนี้จะทำให้พระบุตรตกอยู่ในสภาพที่อาจต้องพิสูจน์ความเสมอภาคของพระองค์ด้วยการแสดงฤทธิ์อำนาจ และนี่คือสิ่งที่ซาตานเรียกร้องจากพระเยซูในถิ่น

ทุรกันดารอย่างตรงไปตรงมา คือให้แสดงฤทธิ์อำนาจเพื่อพิสูจน์ความสัมพันธ์ที่พระองค์มีกับพระบิดา แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ที่พระบุตรทรงพักสงบอยู่ในพระดำรัสแห่งพระพรของพระบิดา พระบุตรเพียงวางใจในพระบิดา และไม่ทรงต้องพิสูจน์สิ่งใดให้ใครเห็นเลย ความสัมพันธ์ระหว่างพระบิดากับพระบุตรจึงกลายเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นแบบแผนของทั้งจักรวาล ความสัมพันธ์ทั้งหมดระหว่างสิ่งมีชีวิตในลำดับชั้นต่าง ๆ จะดำเนินตามแบบความสัมพันธ์ของพระองค์ทั้งสอง พระบิดาเองทรงทำให้พระบุตรเท่าเทียมกับพระองค์

ฟีลิปปี 2:5-6 [5]ท่านควรมีท่าทีแบบเดียวกับพระเยซูคริสต์เจ้า [6]ผู้ทรงสภาพพระเจ้า แต่ไม่ได้ทรงยึดติดในความเท่าเทียมกับพระเจ้า

ยอห์น 5:22-23 [22]ยิ่งกว่านั้นพระบิดาไม่ได้ทรงพิพากษาใครแต่ทรงมอบการพิพากษาทั้งหมดแก่พระบุตร [23]เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่ได้ถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตรก็ไม่ได้ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงส่งพระบุตรมา

ขั้นตอนนี้เป็นพระปัญญาที่ทำให้มั่นใจได้ว่า คำนิยามของความเสมอภาคจะเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ นั่นหมายความว่า สิ่งที่ทำ

ให้พระองค์ทั้งสองเท่าเทียมกันคือความสัมพันธ์ที่พระบิดาทรงกำหนดไว้ ฤทธิ์อำนาจทุกส่วนที่พระบุตรมีนั้น ทรงได้รับสืบทอดมาจากพระบิดา ฤทธิ์อำนาจจึงไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของคำนิยามเรื่องความเสมอภาค และไม่ถูกนำมานับในการวัดความเสมอภาคเลย พระเจ้าทรงทำเช่นนี้เพื่อให้สิ่งมีชีวิตที่พระองค์ทรงสร้างไม่เปรียบเทียบตัวเองด้วยความสามารถและพรสวรรค์ที่ได้รับมา แต่เปรียบเทียบด้วยความสามารถที่จะรู้จักและเข้าใจกันและกัน

ลักษณะของความเสมอภาคระหว่างพระบิดากับพระบุตรเป็นคำนิยามที่สำคัญยิ่งสำหรับทั้งจักรวาล หากเราเข้าใจความสัมพันธ์นี้ผิด เราก็จะเข้าใจแก่นแท้ของอาณาจักรของพระเจ้าผิดไปด้วย สิ่งหนึ่งที่งดงามที่สุดเกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้า คือพระองค์ทรงรู้ทุกสิ่งที่จะรู้ได้เกี่ยวกับพระบิดา ไม่มีใครเหมือนพระองค์ที่จะสามารถอธิบายให้ทั้งจักรวาลเข้าใจได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นอย่างไร ขอให้สังเกตว่าพระเยซูทรงอธิบายความเสมอภาคของพระองค์กับพระบิดาในแง่ของความสัมพันธ์อย่างไร

ยอห์น 10:15 เช่นเดียวกับที่พระบิดาทรงรู้จักเราและเรารู้จักพระบิดา

เพราะฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสได้อย่างมั่นใจว่า

ยอห์น 14:9 ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา

นี่ไม่ใช่ถ้อยแถลงเชิงลึกลับว่าพระองค์ทั้งสองเป็นเนื้อเดียวกัน แต่เป็นการบอกว่าพระเยซูทรงรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับพระบิดาของพระองค์ และทรงเปี่ยมด้วยพระอุปนิสัยของพระบิดาอย่างครบถ้วน พระบิดาทรงรู้จักใจของทุกคนอย่างครบถ้วน แต่ไม่มีใครรู้จักน้ำพระทัยของพระบิดาอย่างครบถ้วนเช่นนั้น นอกจากพระบุตรของพระองค์เท่านั้น ความสัมพันธ์ของพระองค์ทั้งสองทำให้มั่นใจได้ว่า สิ่งที่เรานมัสการคือความสัมพันธ์แห่งความรักระหว่างพระองค์ ไม่ใช่ฤทธิ์อำนาจที่พระองค์ทั้งสองทรงมีร่วมกัน

ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์เผยให้เห็นถึงพระสง่าราศีแห่งอาณาจักรของพระเจ้า เมื่อท่านกล่าวว่า

เยเรมีย์ 9:23-24 [23]องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “คนฉลาด อย่าโอ้อวดสติปัญญาของตน คนแข็งแรง อย่าโอ้อวดพละกำลังของตน คนรวยก็อย่าโอ้อวดทรัพย์สมบัติของตน [24]แต่ให้ผู้ที่อวดจงอวดเรื่องนี้คือที่เขามีความเข้าใจและรู้จักเรา รู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ผู้ผดุงความเมตตากรุณา ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลกนี้ เพราะเราปีติยินดีในสิ่งเหล่านี้”

ดังนั้นเราจึงเห็นว่า คำนิยามของความเสมอภาคซึ่งกำหนดลักษณะทั้งหมดของอาณาจักรของพระเจ้านั้น ถูกสร้างไว้ในอัตลักษณ์ของพระบิดาและพระบุตรเอง และในวิธีที่พระองค์ทั้งสองมีความสัมพันธ์ต่อกัน พระเจ้าตรัสว่า สิ่งที่ควรอวดไม่ใช่ความสามารถ แต่เป็นความสัมพันธ์ การที่พระบุตรทรงมีส่วนในฤทธิ์อำนาจร่วมกับพระบิดา ไม่ได้ถูกกำหนดโดยสิ่งใดที่พระบุตรทรงนำมาเองในแง่ของฤทธิ์อำนาจและฐานะ แต่ถูกกำหนดโดยพระประสงค์และความพอพระทัยของพระบิดาเท่านั้น เพราะฤทธิ์อำนาจและฐานะของพระบุตรนั้นทรงได้รับมาจากพระบิดา

ฟีลิปปี 2:9 ฉะนั้นพระเจ้า [พระบิดา] จึงทรงเชิดชูพระองค์ [พระบุตร] ขึ้นสู่ที่สูงสุดและประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงแก่พระองค์

ฮีบรู 1:6 และอีกครั้งเมื่อพระเจ้า [พระบิดา] ทรงนำบุตรหัวปีของพระองค์เข้ามาในโลก พระองค์ [พระบิดา] ตรัสว่า “ให้ทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้านมัสการเขา [พระบุตร]”

ลูกา 9:35 มีพระสุรเสียงดังจากเมฆว่า “คนนี้คือบุตรของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ จงเชื่อฟังเขาเถิด”

ความเสมอภาคนี้ตั้งอยู่บนสิทธิอำนาจของพระบิดา ไม่ใช่บนคุณลักษณะของพระบุตร ภายใต้คำนิยามนี้ พระบิดาและพระบุตรทรงรักษาอัตลักษณ์ของแต่ละพระองค์ไว้ แต่ก็ยังทรงเท่าเทียมกัน

ผลของเรื่องนี้อาจยังไม่ชัดเจนในตอนแรก แต่ผลที่มีต่อครอบครัวมนุษย์นั้นใหญ่หลวงมาก โดยเฉพาะเมื่อเราพูดถึงความเสมอภาคระหว่างชายและหญิง และสิ่งที่เป็นตัวกำหนดความเสมอภาคนั้น

5. เจตจำนง

ตอนนี้เราเห็นว่าพระวิญญาณของพระบุตรของพระเจ้าหลั่งไหลออกไปทั่วจักรวาลที่มีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่ และทรงดำรงอยู่ในหัวใจและความคิดของทุกคน เพื่อให้จักรวาลของพระเจ้าตั้งอยู่บนความสัมพันธ์อย่างแท้จริง สิ่งมีชีวิตที่พระองค์ทรงสร้างจำเป็นต้องมีความสามารถที่จะเลือกยอมรับหรือปฏิเสธพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตของพระบุตรนี้ หากไม่มีอำนาจในการเลือกนี้ สิ่งทรงสร้างทั้งหมดก็จะเป็นเพียงระบบอัตโนมัติและเป็นเหมือนหุ่นยนต์ พระเจ้าจึงประทานเจตจำนงที่มีอำนาจในการเลือก ให้แก่ทุกชีวิตที่มีสำนึกผิดชอบชั่วดีที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น อำนาจในการเลือกนี้ถูกจำกัดอยู่ที่ทางเลือกเดียว คือจะรักพระเจ้า ยอมรับพระองค์และพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตของพระองค์ผ่านทางพระบุตร หรือจะปฏิเสธชีวิตของพระองค์และนำความตายมาสู่ตัวเราเอง

> **โยชูวา 24:15** “แต่หากท่านไม่เต็มใจที่จะปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็จงเลือกในวันนี้ว่าท่านจะปรนนิบัติใคร จะเป็นพระต่าง ๆ ซึ่งบรรพบุรุษของท่านปรนนิบัติที่ฟากข้างโน้นของแม่น้ำยูเฟรติส หรือพระต่าง ๆ ของชาวอาโมไรต์ในดินแดนซึ่งท่านอาศัยอยู่ขณะนี้

แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเองกับครอบครัวจะปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า”

สุภาษิต 3:5-6 [5]จงวางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างหมดใจ อย่าพึ่งความเข้าใจของตนเอง [6]จงยอมรับพระองค์ในทุกวิถีทางของเจ้า แล้วพระองค์จะทรงทำทางของเจ้าให้ราบเรียบ

อำนาจในการเลือกนี้หมายความว่า แต่ละคนรับเอาพระลักษณะที่ประทานชีวิตของพระบุตรของพระเจ้ามาเป็นของตนเอง ความรักที่พระบุตรมีต่อพระบิดากลายเป็นความรักของเรา การนอบน้อมยอมตามและความไว้วางใจของพระบุตรของพระเจ้ากลายเป็นการนอบน้อมยอมตามและความไว้วางใจของเรา ความชอบธรรมของพระองค์กลายเป็นของเราโดยการเลือกที่จะนอบน้อมยอมตามอย่างต่อเนื่อง ความสามารถที่จะนอบน้อมยอมตามและที่จะเลือกนั้น เดิมทีหลั่งไหลมาถึงเราอย่างเสรีโดยทางสายน้ำนั้น แต่อย่างที่เราจะเห็นในบทต่อไป มีวิกฤตเกิดขึ้นในจักรวาล ซึ่งทำลายสันติสุขในครอบครัวของพระเจ้า และนำความเจ็บปวดอย่างใหญ่หลวงมาสู่ทุกคน

6. วิกฤตเริ่มต้นขึ้น

เมื่อทุกสิ่งพร้อมแล้ว พระบุตรของพระเจ้าทรงได้รับมอบหมายให้สร้างจักรวาล โดยฤทธิ์อำนาจของพระบิดา พระองค์ทรงสร้างหมู่ดาวทั้งสิ้น ดาวเคราะห์ และสิ่งมีชีวิตทุกชนิด พระองค์ทรงสร้างเหล่าทูตสวรรค์เป็นจำนวนมาก และทูตสวรรค์องค์แรกนั้นมีชื่อว่า ลูซิเฟอร์ ซึ่งหมายถึงผู้นำพาแสงสว่าง

ยอห์น 1:1-3 [1]ในปฐมกาลพระวาทะทรงดำรงอยู่และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า [2]พระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้าตั้งแต่ปฐมกาล [3]สรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์ ในบรรดาสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์

เอเฟซัส 3:9 (ฉบับ KJV) และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์

ฮีบรู 1:1-2 [1]ในอดีตพระเจ้าตรัสกับบรรพบุรุษของเราผ่านทางผู้เผยพระวจนะหลายครั้งหลายคราด้วยวิธีการต่าง ๆ [2]แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ได้ตรัสกับเราทั้งหลายโดยพระบุตรของพระองค์

ผู้ที่พระองค์ได้แต่งตั้งให้เป็นทายาทครอบครองทุกสิ่งและได้ทรงสร้างจักรวาลโดยพระบุตรนี้

ลูซิเฟอร์รู้ถึงฐานะของพระบุตรของพระเจ้า และรู้ว่าพระบุตรทรงได้รับความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าเป็นมรดก เขาเริ่มมองไม่เห็นพระปัญญาของพระเจ้าที่อยู่ในพระบุตรของพระองค์ โดยทางของประทานแห่งเจตจำนงนั้น เขาเริ่มตั้งคำถามว่า พระบุตรของพระเจ้าเท่าเทียมกับพระเจ้าได้บนพื้นฐานอะไร เขาเริ่มโลภอยากได้ฐานะของพระบุตร และให้เหตุผลว่าถ้าพระบุตรทรงได้รับฐานะนี้ ทำไมเขาจะมีฐานะนี้ด้วยไม่ได้ เหตุใดจึงจะมีบุคคลที่สามที่แยกออกมาและเป็นเหมือนพระเจ้าไม่ได้ เขาไม่เข้าใจบทบาทสำคัญยิ่งของพระบุตร และพระวิญญาณที่นอบน้อมยอมตามของพระองค์ ซึ่งยึดทั้งจักรวาลไว้ด้วยกัน

โคโลสี 2:9-10 [9]เพราะในพระคริสต์พระลักษณะทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในพระกายของพระองค์ [10]และท่านได้รับความบริบูรณ์ในพระคริสต์ผู้ทรงเป็นศีรษะเหนือผู้ปกครองและอำนาจต่าง ๆ

แทนที่จะเห็นคุณค่าและหวงแหนอัตลักษณ์และพระอุปนิสัยของพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์ ลูซิเฟอร์เริ่มโลภอยากได้ฤทธิ์

อำนาจและฐานะของพระเจ้า เหตุผลข้อหนึ่งที่เขาคิดขึ้นมาคือ ถ้าพระบุตรทรงบังเกิดมาจากพระเจ้า พระองค์ก็ย่อมเท่าเทียมกับพระเจ้าไม่ได้ เขาสงสัยว่าทำไมเขาจะต้องนมัสการผู้ที่ไม่ได้มีฤทธิ์อำนาจในตัวเอง และการดำรงอยู่ของผู้นั้นก็ได้รับมาจากผู้อื่น เขาจึงสรุปว่า เขาจะต้องได้รับสถานะเดียวกับพระบุตร มิฉะนั้นเขาจะถือว่าการที่พระบุตรได้รับการนับว่าเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการปล้นชิงสิ่งที่ควรเป็นของเขาไป

ฟีลิปปี 2:5-6 [5]ท่านควรมีท่าทีแบบเดียวกับพระเยซูคริสต์เจ้า [6]ผู้ทรงสภาพพระเจ้า แต่ไม่ได้ทรงยึดติดในความเท่าเทียมกับพระเจ้า

อิสยาห์ 14:12-14 [12]โอ ดาวประจำรุ่ง โอรสแห่งรุ่งอรุณ เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้วสิหนา ครั้งหนึ่งเจ้าเคยปราบประชาชาติต่าง ๆ ให้ตกต่ำ แต่บัดนี้เจ้าถูกเหวี่ยงทิ้งลงมายังโลกเสียแล้ว [13]เจ้ารำพึงว่า “เราจะขึ้นไปสวรรค์ เราจะยกบัลลังก์ของเราขึ้นเหนือดวงดาราทั้งปวงของพระเจ้า เราจะครอบครองเหนือภูเขาแห่งการชุมนุม บนยอดสูงสุดของภูเขาศักดิ์สิทธิ์ [14]เราจะขึ้นไปเหนือเมฆ เราจะตีเสมอองค์ผู้สูงสุด”

เอเสเคียล 28:14-15 [14]เจ้าได้รับการเจิมตั้งให้เป็นเครูบผู้พิทักษ์ [เครูบ คือทูตสวรรค์ประเภทหนึ่ง] เพราะเราได้กำหนดเจ้าไว้เช่นนั้น เจ้าอยู่บนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าและดำเนินอยู่ท่ามกลางอัญ

มณีอันส่องประกายโชติช่วงดุจไฟ [15]ตั้งแต่วันที่เจ้าถูกสร้างขึ้นความประพฤติของเจ้าก็ปราศจากที่ติจนกระทั่งพบความชั่วร้ายในตัวเจ้า

ลูซิเฟอร์กล่าวในใจว่าเขาจะสถาปนาบัลลังก์ของตนเองขึ้นเหนือดวงดาว หรือเหนือเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า เขาจะขึ้นไปสู่ฐานะขององค์ผู้สูงสุด ความสนใจทั้งหมดของเขาอยู่ที่การได้มาซึ่งฤทธิ์อำนาจและฐานะ เขาไม่ได้ปรารถนาพระอุปนิสัยของพระเจ้าเลย เขาต้องการเพียงฐานะและฤทธิ์อำนาจของพระองค์เท่านั้น

เป็นเรื่องลึกลับว่าลูซิเฟอร์เริ่มคิดเช่นนี้ได้อย่างไร พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเรา แต่เพราะพระเจ้าประทานอำนาจในการเลือกให้แก่ทุกชีวิต ลูซิเฟอร์จึงใช้อำนาจนี้หันหัวใจของเขาออกจากพระปัญญาของพระเจ้า และออกจากการนอบน้อมยอมตามพระองค์และแผนการของพระองค์สำหรับจักรวาล

พระเจ้าทรงพยายามชี้แจงเหตุผลกับลูซิเฟอร์เกี่ยวกับทิศทางที่เขากำลังเลือกเดิน พระองค์ทรงอธิบายให้เขาฟังถึงเหตุผลที่พระบุตรของพระเจ้าทรงดำรงฐานะนั้น แต่ลูซิเฟอร์ปฏิเสธที่จะรับฟังและกลายเป็นซาตาน ซึ่งหมายถึงผู้กล่าวหา เขากล่าวหาพระเจ้าว่าทรงตั้งอาณาจักรที่ผิดพลาด และเขาปฏิเสธที่จะนมัสการพระบุตรของพระเจ้า เขาเลือกที่จะตัดสินใจว่า ถ้าเขาเท่าเทียมกับ

พระเจ้าไม่ได้ เขาก็จะยอมรับเพียงพระเจ้าที่มีฤทธิ์อำนาจในตัวเองเท่านั้น ไม่ใช่พระเจ้าที่รับฤทธิ์อำนาจมาจากผู้อื่น

มีประเด็นสำคัญอย่างยิ่งที่ต้องเข้าใจในตอนนี้ พระเจ้าเท่านั้นทรงเป็นแหล่งที่มาของชีวิต การไม่เห็นด้วยกับพระเจ้าและการปฏิเสธที่จะวางใจและเชื่อฟังพระองค์ ตัดเราออกจากชีวิตทันที ชีวิตมาถึงเราได้ทางเดียวคือโดยการนอบน้อมยอมตามพระเจ้า และการนอบน้อมยอมตามก็มาถึงเราได้ทางเดียวคือโดยพระวิญญาณของพระบุตร นี่เป็นเหตุผลสำคัญข้อหนึ่งจากหลายข้อ ที่ทำให้ทั้งพระบิดาและพระบุตรมีความสำคัญอย่างยิ่ง เมื่อลูซิเฟอร์ปฏิเสธที่จะนอบน้อมยอมตาม เขาก็กำลังต่อต้านพระวิญญาณที่นอบน้อมยอมตามของพระบุตร และการต่อต้านนั้นเองคือการกระทำของความเกลียดชังและการฆาตกรรม นี่คือเหตุผลที่จิตใจตามเนื้อหนังเป็นศัตรูกับพระเจ้า (โรม 8:7)

เมื่อซาตานต่อต้านพระเจ้า พระเจ้าจำต้องตัดสินใจในทันที เป็นการตัดสินใจที่พระองค์ทรงเตรียมไว้แล้ว แต่ตอนนี้ต้องนำมาใช้จริง ในการต่อต้านพระเจ้า ลูซิเฟอร์กำลังกล่าวคำว่า “ไม่” ต่อพระวิญญาณของพระคริสต์ เขากำลังฆ่าพระบุตรของพระเจ้า เขากำลังพูดว่า “ข้าต้องการฤทธิ์อำนาจของพระองค์ แต่ไม่ต้องการ

พระบุตรของพระองค์” พระเจ้าจึงมีทางเลือกสองทาง คือปล่อยให้ลูซิเฟอร์ตายทันทีเพราะเขาปล่อยแหล่งที่มาของชีวิตไปแล้ว หรือยอมให้พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ตามสิ่งที่ลูซิเฟอร์กำลังทำอยู่จริงในใจของเขา

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ไม่ใช่การกระทำตามความยุติธรรมทางกฎหมายของพระเจ้าเพื่อแก้แค้น แต่เป็นผลที่ปรากฏออกมาของกฎธรรมชาติแห่งจักรวาล ที่ว่าชีวิตมาจากพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์เท่านั้น ลูซิเฟอร์จะไม่ได้รับประโยชน์จากความตายนี้เลย เพราะเขาไม่เคยเลือกที่จะรับอัตลักษณ์ของพระบุตรของพระเจ้า แต่การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์กลับเป็นสิ่งที่หล่อเลี้ยงการเคลื่อนไหวทั้งหมดของซาตานและทูตสวรรค์ของมัน ทำให้ซาตานทำสงครามต่อไปได้ เพื่อให้จักรวาลได้เห็นว่าอะไรอยู่ในใจของซาตาน หากลูซิเฟอร์ตายไปตั้งแต่ต้น แทนที่พระบุตรจะทรงตัดสินพระทัยเช่นนั้น ก็จะไม่มีใครเข้าใจว่าเพราะอะไร และผู้คนจะกลัวพระเจ้าแทนที่จะรักพระองค์

พระบุตรของพระเจ้าทรงติดอยู่บนขบวนรถไฟแห่งการต่อต้านน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าจึงมีทางเลือกเพียงสองทาง คือทำให้ขบวนรถไฟนั้นตกราง หรือยอมให้พระบุตรของพระองค์

สิ้นพระชนม์ ด้วยความหวังว่าเราจะได้มารู้จักว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใดจริง ๆ และเพราะพระเจ้าไม่ทรงบังคับผู้ใดให้ทำตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์จึงทรงยอมให้พระบุตรสิ้นพระชนม์ นี่คือความหมายที่แท้จริงของการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน คือการได้รู้จักอัตลักษณ์ที่แท้จริงของพระองค์ในอาณาจักรของพระเจ้า และนี่คือสิ่งที่พระเยซูทรงอธิษฐานขอเพื่อมนุษย์

ยอห์น 17:3 นี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แต่องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งพระองค์ทรงส่งมา

ซาตานเริ่มแพร่กระจายมุมมองของเขาไปยังทูตสวรรค์องค์อื่น ๆ และในที่สุดหนึ่งในสามของเหล่าทูตสวรรค์ก็คิดว่าลูซิเฟอร์พูดถูก ทำไมพวกเขาจึงต้องนอบน้อมยอมตามพระบุตรองค์นี้ ผู้ที่ได้รับทุกสิ่งมาจากพระบิดา พระองค์ (พระคริสต์) ทรงพิเศษตรงไหน พวกเขาปฏิเสธที่จะนอบน้อมยอมตามน้ำพระทัยของพระเจ้า น่าเศร้าที่สงครามแห่งถ้อยคำ [polēmos ในภาษากรีก] ได้เกิดขึ้นในสวรรค์ และซาตานกับผู้ติดตามของเขาก็ถูกขับออกไป

วิวรณ์ 12:7-9 [7]และเกิดสงครามขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลกับทูตสวรรค์ของเขาสู้รบกับพญานาคและสมุนของมัน [8]ฝ่ายของพญานาคพ่ายแพ้ ถูกขับไล่ออกจากสวรรค์ [9]พญานาคใหญ่ถูกเหวี่ยงลงมา พญานาคนี้คืองูดึกดำบรรพ์ที่เรียกกันว่า มาร หรือ ซาตาน ผู้ล่อลวงคนทั้งโลกให้หลงผิด มันถูกเหวี่ยงลงมาบนโลกพร้อมกับทูตสวรรค์ของมัน

พระเจ้าจะทรงปล่อยให้ซาตานตายก็ได้ แต่เมล็ดพันธุ์แห่งความคิดอันตรายของเขาจำเป็นต้องได้รับอนุญาตให้ปรากฏออกมาอย่างเต็มที่ เมื่อซาตานได้ปฏิเสธชีวิตทางเดียวที่เขามีอยู่ คือชีวิตที่มาโดยทางพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ก็อาจปล่อยให้เขาพินาศไปได้ แต่เหล่าทูตสวรรค์และส่วนที่เหลือของจักรวาลอาจเริ่มคิดว่าพระเจ้าทรงใช้กำลังทำลายเขา ซึ่งจะนำไปสู่คำโกหกที่ว่าพระเจ้าทรงใช้ความรุนแรงโดยธรรมชาติ ทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้ด้วยตัวเองว่า เหตุใดชีวิตของสิ่งทรงสร้างจึงเป็นไปได้โดยทางพระบุตรเท่านั้น ทุกคนในจักรวาลจะได้มีโอกาสตัดสินใจว่าใครเป็นฝ่ายถูก **พระเจ้าหรือซาตาน**

7. สร้างตามพระฉายาของพระเจ้า

ซาตานและหนึ่งในสามของเหล่าทูตสวรรค์ได้ตั้งข้อสงสัยต่อฐานะของพระบุตรและความสัมพันธ์ที่พระองค์มีกับพระบิดา ไม่มีใครอยู่ที่นั่นเพื่อยืนยันจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ระหว่างพระบิดากับพระบุตร ดังนั้นพวกเขาจึงต้องวางใจในพระบิดาว่าพระองค์ทรงรู้ว่าสิ่งใดดีที่สุดสำหรับทุกคน

พระเจ้าทรงรู้ว่าจะมีเวลาที่ความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับพระบุตรจะถูกตั้งคำถาม พระองค์จึงทรงเตรียมแผนการไว้แล้วที่จะอธิบายให้ครบถ้วนยิ่งขึ้นถึงความสัมพันธ์พิเศษที่พระองค์ทรงรักษาไว้กับพระบุตร พระองค์จะทรงจัดเตรียมแบบอย่างหนึ่งไว้ให้จักรวาลได้สังเกตอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น ถึงความสำคัญของการเป็นผู้นำและการนอบน้อมยอมตามในความสัมพันธ์ระหว่างพระบิดากับพระบุตร และแบบอย่างนั้นก็คือแผ่นดินโลกของเรานี้เอง

ที่จริงแล้ว ความคับข้องใจของลูซิเฟอร์ทวีขึ้นในช่วงเวลาที่พระบิดาและพระบุตรทรงกำลังวางแผนสร้างแผ่นดินโลกนี้ ลูซิเฟอร์ปรารถนาจะเป็นผู้ครองโลกนี้ แต่คำขอของเขาถูกปฏิเสธ พระคริสต์ทรงเป็นผู้ครองโลกนี้ เพราะโลกนี้จะถูกสร้างขึ้นตามพระ

ฉายาของพระบิดาและพระบุตร ลูซิเฟอร์จึงเกิดความอิจฉาพระบุตรของพระเจ้า ที่จริงแผนงานนี้มีขึ้นเพื่อช่วยลูซิเฟอร์ด้วย ถ้าเพียงลูซิเฟอร์วางใจว่าแผนงานนี้จะช่วยให้เขาเข้าใจความสัมพันธ์พิเศษระหว่างพระบิดากับพระบุตรได้ดีขึ้น และเข้าใจว่าเหตุใดบทบาทของพระบุตรจึงสำคัญยิ่งต่ออาณาจักรของพระเจ้า แต่น่าเศร้าที่เรื่องนี้ไม่ได้เกิดขึ้น

พระเจ้าและพระบุตรทรงเดินหน้าตามแผนการที่จะสร้างแผ่นดินโลก และเผยให้จักรวาลเห็นภาพอันพิเศษยิ่งของความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์ทั้งสอง แล้วพระเจ้าตรัสกับพระบุตรว่า **“ให้เราสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบของเรา”** ปฐมกาล 1:26

ใครจะจินตนาการได้ถึงการหลั่งไหลของความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดขึ้นในสัปดาห์แห่งการทรงสร้างนั้น วันแล้ววันเล่า เมื่อฤทธิ์อำนาจแห่งการสร้างสรรค์ของพระเจ้าหลั่งไหลออกมาจากพระบุตร แผ่นดินโลกก็ค่อย ๆ เป็นรูปเป็นร่างขึ้น ผืนแผ่นดิน ต้นหญ้าและดอกไม้ ต้นไม้ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ สัตว์ต่าง ๆ แล้วทุกอย่างก็พร้อมสำหรับจุดสูงสุดของการทรงสร้าง คือการสร้างชายและหญิง

กระบวนการของการทรงสร้างนี้มีความหมายลึกซึ้งอย่างยิ่ง และบอกเล่าเรื่องราวสำคัญเกี่ยวกับพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์

ปฐมกาล 1:27 ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างพวกเขาขึ้น พระองค์ทรงสร้างทั้งผู้ชายและผู้หญิง

และนี่คือกระบวนการที่เรื่องนี้เกิดขึ้น

ปฐมกาล 2:7 แล้วพระเจ้าพระยาห์เวห์ทรงปั้นมนุษย์จากธุลีดินและทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปทางจมูกของเขา มนุษย์จึงมีชีวิต

ปฐมกาล 2:18-25 [18]แล้วพระเจ้าพระยาห์เวห์ตรัสว่า “ไม่ควรให้ชายผู้นี้อยู่คนเดียว เราจะสร้างผู้อุปถัมภ์ที่เหมาะสมเท่าเทียมกับเขา” [19]พระเจ้าพระยาห์เวห์ได้ทรงปั้นสัตว์และนกทุกชนิดขึ้นจากดิน พระองค์ทรงนำมายังชายผู้นั้นเพื่อดูว่าเขาจะเรียกมันว่าอย่างไร สัตว์เหล่านั้นก็ได้ชื่อตามที่เขาเรียก [20]ดังนั้นชายผู้นั้นจึงตั้งชื่อให้กับสัตว์เลี้ยงทั้งปวง นกในอากาศ และสัตว์ในท้องทุ่งทั้งสิ้น แต่อาดัมยังไม่พบผู้อุปถัมภ์ที่เหมาะสมเท่าเทียมสำหรับเขา [21]พระเจ้าพระยาห์เวห์จึงทรงบันดาลให้ชายนั้นหลับสนิท จากนั้นทรงชักกระดูกซี่โครงของเขาออกมาซี่หนึ่งและทรงปิดเนื้อให้สนิทเข้าดังเดิม [22]แล้วพระเจ้าทรงสร้างผู้หญิงขึ้นจากกระดูกซี่โครงที่

พระองค์ทรงนำออกมาจากชายนั้น และพานางมาหาเขา [23]ชายผู้นั้นกล่าวว่า “นี่คือกระดูกจากกระดูกของเราและเนื้อจากเนื้อของเรา นางจะได้ชื่อว่า ‘หญิง’ เพราะนางมาจากชาย” (เป็นการเล่นคำในภาษาฮีบรู เพราะคำที่มีความหมายว่าหญิงมาจากคำว่า อิชชา ซึ่งมีเสียงคล้ายกับคำว่า อิช ที่มีความหมายว่าชาย) [24]เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะละจากบิดามารดาของตนไปผูกพันกับภรรยา และพวกเขาจะเป็นเนื้อเดียวกัน [25]ชายนั้นกับภรรยาต่างเปลือยกายอยู่ และพวกเขาไม่รู้สึกละอายเลย

พระเจ้าทรงสร้างอาดัมขึ้นจากธุลีดินโดยทางพระบุตร แล้วแม่น้ำแห่งชีวิตก็หลั่งไหล หรือถูกระบายเข้าไปในเขา คุณลักษณะอันล้ำค่าของพระบุตรของพระเจ้า กล่าวคือความรู้สึกว่าได้รับพระพรจากพระบิดา และความไว้วางใจและการเชื่อฟังด้วยความรักของพระบุตร ได้ผ่านเข้าไปในเจตจำนงของอาดัมอย่างมีความสุข และกลายเป็นส่วนหนึ่งของเขา อาดัมปรารถนาจะรับใช้พระเจ้าและทำให้พระองค์พอพระทัยโดยธรรมชาติ เพราะเขาได้รับความปรารถนาเหล่านี้มาจากพระบุตรของพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณ

1 โครินธ์ 2:16 “เพราะใครเล่าจะหยั่งรู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะสั่งสอนพระองค์ได้” แต่เรามีพระทัยของพระคริสต์

พระเจ้าทรงวางอาดัมไว้ในสถานการณ์ที่เขาจะเริ่มเรียนรู้ว่าเขายังขาดอะไรบางอย่าง เหตุใดพระเจ้าจึงทรงสร้างอาดัมขึ้นมา แล้วนำเขาผ่านกระบวนการที่ทำให้เขารู้ว่าตนยังขาดอะไรอยู่ เรื่องนี้สอนเราถึงสิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับพระเจ้าและอาณาจักรของพระองค์ คือบางสิ่งเรียนรู้ได้จากประสบการณ์เท่านั้น และสำหรับอาดัม การตระหนักว่ามีบางสิ่งขาดไปนั้นยิ่งทำให้เขาปรารถนาสิ่งนั้นมากขึ้น และทำให้เขาสำนึกในคุณค่าของสิ่งนั้นอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นเมื่อพระเจ้าประทานให้

อาดัมขาดเพื่อนคู่คิดที่จะเข้าใจจิตใจและความคิดของเขา คนที่จะร่วมยินดีกับความสุขของเขาและเข้าใจประสบการณ์ของเขา ขณะที่อาดัมตั้งชื่อสัตว์ต่าง ๆ เขาเริ่มตระหนักว่าไม่มีใครเหมือนเขาเลย ไม่มีใครที่จะเข้าใจเขา ประสบการณ์นี้ฝังความปรารถนาในสิ่งที่เป็นศูนย์กลางของอาณาจักรพระเจ้าไว้ในตัวอาดัม นั่นคือความสัมพันธ์อันสนิทสนม จึงสมเหตุสมผลที่ทางเดียวที่จะเข้าใจสิ่งนี้ได้คือการได้สัมผัสด้วยตัวเอง พระเจ้าจะทรงบอกอาดัมถึงความสำคัญของความสัมพันธ์ และอธิบายว่ามันดีเพียงใดก็ได้ แต่ในการให้อาดัมได้ตั้งชื่อสัตว์ต่าง ๆ นั้น สิ่งที่สำคัญกลับกลายเป็น

ที่ชัดเจนอย่างรวดเร็ว ไม่เพียงแก่ความคิดของอาดัมเท่านั้น แต่แก่จิตใจของเขาด้วย

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงให้อาดัมหลับไป แล้วเปิดเนื้อหนังของเขานำกระดูกซี่โครงที่ยังมีชีวิตออกมาสร้างเป็นผู้หญิง นี่ดูเหมือนเป็นวิธีที่ซับซ้อนมากไม่ใช่หรือ แต่กระบวนการนี้เป็นบทเรียนสำหรับเราอย่างยิ่ง กระบวนการที่เอวาถือกำเนิดออกมาจากอาดัม สร้างขึ้นจากเนื้อแท้ของเขาเอง และออกมาจากด้านข้างใกล้หัวใจของเขา พูดถึงเรื่องราวของพระบิดาและการให้กำเนิดพระบุตรของพระองค์โดยตรง เหตุใดพระเจ้าไม่ทรงนำส่วนหนึ่งของสมองของอาดัมมา เหตุใดจึงเป็นกระดูกซี่โครงที่อยู่เหนือหัวใจ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าเพราะอะไร แต่สำหรับข้าพเจ้า สิ่งนี้พูดถึงการเยียวยาความเจ็บปวดที่อยู่ในใจของอาดัม ซึ่งเกิดจากการขาดเพื่อนคู่คิดที่เข้าใจเขา และขาดผู้ที่จะทำหน้าที่เป็นผู้นอบน้อมยอมตามและเลี้ยงดูเมล็ดพันธุ์ที่เขามีอยู่ (คือเป็นแม่ของลูกของเขา)

ยอห์น 1:18 (ฉบับมาตรฐาน) ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย แต่พระบุตรองค์เดียว**ผู้สถิตในพระทรวงของพระบิดา** ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว

ยอห์น 8:42 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “หากพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่าน ท่านก็คงจะรักเราเพราะ**เรามาจากพระเจ้า**และบัดนี้เราอยู่ที่นี่แล้ว เราไม่ได้มาเองแต่พระองค์ทรงส่งเรามา”

สุภาษิต 8:23-25 (ฉบับมาตรฐาน) [23]ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์มาแล้ว ข้าพเจ้าถูกสถาปนาไว้ ตั้งแต่แรก ก่อนการเริ่มต้นของแผ่นดินโลก [24]เมื่อยังไม่มีมหาสมุทร ข้าพเจ้าถือกำเนิดมาแล้ว เมื่อไม่มีน้ำพุที่มีน้ำมากมาย [25]ก่อนภูเขาถูกวางราก ก่อนเนินเขา ข้าพเจ้าก็ถือกำเนิดมาแล้ว

โรม 1:19-20 (ฉบับมาตรฐาน) [19]เพราะการที่จะรู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับพวกเขา เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่เขาแล้ว [20] ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมานั้น สภาพของพระเจ้าซึ่งตามนุษย์มองไม่เห็น คือฤทธานุภาพอันถาวรและเทวสภาพของพระองค์ ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย

ในข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวมานี้ เราเห็นหลักฐานที่ชัดเจนว่าพระบุตรของพระเจ้าเสด็จออกมาจากพระทรวงของพระบิดา ในยอห์น 8:42 คำว่า “เรามาจากพระเจ้า” มีความหมายว่า “ออกมาจากพระเจ้า” (ฉบับ KJV ภาษาไทยแปลว่า “**เราได้ออกมา**และได้มาจากพระเจ้า และเราไม่ได้มาตามใจของเราเอง แต่พระองค์นั้นได้

ทรงส่งเรามา”) และสุภาษิต 8:25 พูดถึงการให้กำเนิดพระบุตรโดยตรง เรื่องนี้จึงขนานกับเอวา ผู้ถือกำเนิดหรือออกมาจากอาดัม ในโรม 1:19-20 อัครสาวกเปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้ว่า การทรงสร้างทำให้เราเห็นภาพของพระเจ้าโดยตรง จนเราไม่มีข้อแก้ตัวเลย

มีอีกหลายสิ่งที่กล่าวเพิ่มเติมได้ในจุดนี้ แต่ขอเสริมด้วยข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้

> **1 โครินธ์ 11:3** แต่ขอให้ท่านตระหนักว่าพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชายทุกคนและชายเป็นศีรษะของหญิง และพระเจ้าทรงเป็นศีรษะของพระคริสต์

ใครจะจินตนาการได้ว่าอาดัมคิดอย่างไรเมื่อเขาเห็นเอวาเป็นครั้งแรก เมื่อสายตาของทั้งสองสบกัน และเขาตระหนักว่านี่คือคนที่เข้าใจเขาและเห็นคุณค่าของเขาได้อย่างแท้จริง เป็นคนที่มาจากเนื้อแท้ของเขาเอง เป็นคนที่จะอุ้มชูเมล็ดพันธุ์ของเขา เลี้ยงดูมันให้เติบโต และเป็นผู้ที่นอบน้อมยอมตามอันจำเป็นที่เขาต้องมีเพื่อแสดงให้ลูกหลานของเขาเห็นความสำคัญของการนอบน้อมยอมตามและการเชื่อฟังอยู่เสมอ เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงต้องมีพระบุตรของพระองค์เพื่อจัดเตรียมคุณลักษณะของการนอบน้อม

ยอมตามเหล่านี้ พระเจ้าก็ทรงตั้งอาณาจักรบนแผ่นดินโลกไว้ในลักษณะที่สามีไม่สามารถสร้างอาณาจักรได้โดยปราศจากภรรยาลูก ๆ ของเขาจะไม่รู้ว่าจะนอบน้อมยอมตามอย่างไร หากไม่มีแบบอย่างที่มีชีวิตอยู่จริงในรูปของมารดา

มีความศักดิ์สิทธิ์อันลึกซึ้งดำรงอยู่ระหว่างสามีและภรรยา ความสัมพันธ์นี้ เมื่อตั้งอยู่อย่างถูกต้อง จะพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระบิดากับพระบุตรโดยตรง และเป็นเครื่องเตือนใจจักรวาลอยู่เสมอว่าข้อกล่าวหาของซาตานต่อพระบุตรของพระเจ้านั้นเป็นความเท็จ

1 โครินธ์ 11:10 ด้วยเหตุนี้ผู้หญิงจึงควรมีสิทธิอำนาจเหนือศีรษะของนางเพราะเหล่าทูตสวรรค์

พระเจ้าทรงออกแบบความสัมพันธ์ระหว่างสามีและภรรยาไว้เพื่อสอนเหล่าทูตสวรรค์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพระบิดากับพระบุตร นับเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่ที่เราถูกสร้างขึ้นเพื่อจุดประสงค์นี้

เมื่อรู้ความจริงข้อนี้ เราจะพบว่าความลับของการแต่งงานอยู่ที่การยอมให้พระวิญญาณของพระเจ้าดึงเราเข้าไปสู่พระฉายาของ

ความสัมพันธ์ระหว่างพระบิดากับพระบุตร คือสามีทำหน้าที่เป็นแหล่งที่มาของพระพร และภรรยาทำหน้าที่เป็นภาพที่มีชีวิตของความไว้วางใจและการนอบน้อมยอมตามด้วยความรัก

อาดัมและเอวาได้รับการทรงเรียกที่สูงส่งและเต็มด้วยความสุข ถ้าเพียงพวกเขาได้ดำรงอยู่ในพระฉายาของพระบิดาและพระบุตรต่อไป ความทุกข์ทรมานมากมายเพียงใดที่จะไม่ต้องเกิดขึ้นเลย

8. บิดาแห่งการมุสา

เราจำได้ว่าซาตานตัดสินใจไว้ว่า ถ้าพระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้เขาเข้าถึงฤทธิ์อำนาจและสิทธิพิเศษของพระบุตรของพระเจ้า เขาก็จะนมัสการเฉพาะพระเจ้าที่มีฤทธิ์อำนาจอยู่ในตัวเองเท่านั้น ไม่ใช่พระเจ้าที่รับฤทธิ์อำนาจสืบทอดมาจากผู้อื่น และเมื่อพระเจ้าไม่ทรงยอมรับ “การปฏิรูป” ของซาตาน ซาตานก็ตกอยู่ในฐานะที่ต้องยอมรับว่าชีวิตของเขายังเป็นหนี้พระบิดาอยู่ ทั้งที่เขาไม่ยอมรับฐานะอันสำคัญยิ่งของพระบุตร

ซาตานไม่มีทางตั้งอาณาจักรบนหลักการของตนเองได้เลย ถ้าเขาต้องยอมรับอยู่ตลอดเวลาว่าฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นมาจากพระเจ้า เขาจึงคิด**คำโกหกครั้งใหญ่**ขึ้นมา คือคำโกหกที่ว่า “ทุกคนมีชีวิตอยู่ในตัวเอง ไม่ได้รับชีวิตมาจากพระเจ้า”

มีหลายทางที่จะเชื่อเรื่องนี้ ท่านอาจเชื่อว่าท่านเป็นอมตะอยู่แล้วในตัวเอง และความเป็นอมตะเป็นลักษณะตามธรรมชาติของสิ่งมีชีวิตทุกชนิด ท่านอาจเชื่อว่าชีวิตเป็นเพียงพลังอย่างหนึ่ง ทุกคนเชื่อมต่อกับพลังนั้นและใช้มันทำสิ่งที่ตนต้องการได้ หรือท่านอาจเชื่อในพระเจ้าที่ประทานความเป็นอมตะให้ท่านเป็นของขวัญ

เพื่อให้ท่านใช้มันให้เกิดประโยชน์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ท่านจะเลือกทางไหนก็ไม่ใช่ประเด็น ขอเพียงท่านเชื่อว่าท่านมีแหล่งแห่งชีวิตเป็นของตัวเอง นี่คือคำโกหกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในจักรวาล และซาตานก็คือบิดาแห่งการมุสานี้เอง ดังที่พระเยซูตรัสว่า

> **ยอห์น 8:44** ท่านเป็นของมารผู้เป็นบิดาของท่านและท่านต้องการทำตามความประสงค์ของบิดาของท่าน มารเป็นผู้ฆ่าคนมาตั้งแต่แรก มันไม่ได้ยึดมั่นในความจริงเพราะไม่มีความจริงอยู่ในมัน เมื่อมันพูดโกหกก็พูดตามสันดานของมันเพราะมันเป็นผู้มุสาและเป็นบิดาแห่งคำมุสา

พระเจ้าจะทรงยุติคำโกหกนี้ทันทีก็ได้ เพียงปล่อยให้บรรดาผู้ที่ปฏิเสธพระบุตรของพระองค์รับผลของการตัดตัวเองออกจากแหล่งแห่งชีวิต นั่นคือขาดใจตายไป เพราะชีวิตมีอยู่ในพระบุตรเท่านั้น แต่พระบุตรยังประทานชีวิตให้พวกเขาต่อไป ทั้งที่การทำเช่นนั้นเจ็บปวดรวดร้าวเหลือแสนสำหรับพระองค์ เพื่อให้จักรวาลเห็นผลของคำโกหกนั้น พระบุตรจึงต้องแบกเหล่าทูตสวรรค์ที่ล้มลง (คือทูตสวรรค์ที่กบฏต่อพระเจ้า) และประทานชีวิตให้พวกเขาแม้ในขณะที่พวกเขาปรารถนาจะฆ่าและทำลายพระองค์

เมื่อซาตานและทูตสวรรค์ของเขาปฏิเสธพระเยซู พวกเขาก็ไม่ได้รับพระวิญญาณแห่งความไว้วางใจที่นอบน้อมยอมตามและการเชื่อฟังอีกต่อไป เพราะพระวิญญาณนี้มาจากพระองค์แหล่งเดียวเท่านั้น พวกเขาตรึงพระบุตรของพระเจ้าไว้ที่กางเขนในใจของตนเอง คือตรึงพระอุปนิสัยและพระวิญญาณของพระองค์ (เทียบ ฮีบรู 6:6) กระนั้นพระเจ้าก็ยังประทานฤทธิ์อำนาจแห่งชีวิตให้พวกเขาต่อไป เพื่อให้ซาตานมีเวลาแสดงหลักปรัชญาของเขาให้ประจักษ์ พระเจ้าทรงทำอย่างนี้เพื่อให้จักรวาลตัดสินเองว่าใครรู้ทางที่ดีที่สุด

อย่างที่เรากล่าวไว้ก่อนหน้านี้ การยอมให้ซาตานต่อต้านพระเจ้านั้นมีราคาที่ต้องจ่าย และราคานั้นคือชีวิตของผู้ที่ถูกปฏิเสธ นั่นคือพระบุตรของพระเจ้า ซาตานเป็นผู้ฆ่าคนมาตั้งแต่แรก การที่เขาต่อต้านพระเจ้านั้นเองเป็นเหตุให้พระคริสต์ต้องสิ้นพระชนม์ ความตายนี้เกิดขึ้นแล้วในใจของซาตาน และจะต้องได้รับการสำแดงให้จักรวาลเห็น เพื่อให้ทุกคนเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้การสำแดงนี้เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก แต่น่าเศร้าที่โลกนี้กลับกลายเป็นสถานที่แห่งการสำแดงนั้น

9. มนุษย์ถูกล่อลวง

ในบทก่อนหน้านี้ เราพิจารณาเรื่องเจตจำนง อันเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่ง พระเจ้าประทานเจตจำนงให้มนุษย์ทั้งชายและหญิง เพื่อพวกเขาจะเลือกนอบน้อมยอมตามพระองค์ได้ ถ้าไม่มีความสามารถที่จะเลือกนอบน้อมยอมตาม ก็ไม่มีพระพรที่แท้จริง และไม่มีความรู้สึกว่าตนเป็นที่ชอบพระทัยของพระบิดา ความรู้สึกว่าเป็นที่ชอบพระทัยพระบิดานี่เองที่นำพระพรมาให้ ให้ดูสิ่งที่พระเยซูตรัสดังนี้

> **ยอห์น 8:29 (ฉบับ KJV)** และพระองค์ [พระบิดา] ผู้ทรงใช้เรามาก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามิได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ

พระเยซูทรงรู้สึกถึงพระพรอยู่ตลอดเวลา เพราะทรงมอบเจตจำนงของพระองค์ให้นอบน้อมยอมตามน้ำพระทัยของพระบิดาอย่างต่อเนื่อง ของประทานแห่งเจตจำนงยังก่อให้เกิดพระพรอื่น ๆ อีกมาก แต่เรื่องเหล่านั้นอยู่นอกขอบเขตของการศึกษานี้

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างอาดัมและเอวา พระองค์ต้องจัดเตรียมหนทางให้พวกเขาได้ใช้เจตจำนงของตน คือต้องมีทางเลือกให้

พวกเขา ถ้าไม่มีความสามารถที่จะเลือกทำสิ่งที่ไม่เป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้า ก็ไม่มีทางได้รับพระพรจากการทำสิ่งที่เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์เลย

พระเจ้าจึงทรงสร้างความสามารถที่จะทำให้พระองค์ชอบพระทัย โดยประทานทางเลือกที่จะต่อต้านพระองค์ไว้ด้วย นั่นคือการกินผลจากต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว

> **ปฐมกาล 2:16-17** [16]พระเจ้าพระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขาไว้ว่า “เจ้ามีอิสระที่จะกินผลจากต้นใด ๆ ในสวนก็ได้ [17]แต่เจ้าต้องไม่กินผลจากต้นแห่งการรู้ดีรู้ชั่ว เพราะถ้าเจ้ากินผลของมันเมื่อใด เจ้าจะตายแน่นอน”

การเลือกทุก ๆ วันที่จะไม่กินผลจากต้นไม้ต้นนี้ ทำให้อาดัมกับเอวาได้รับพระพรพิเศษแห่งการนอบน้อมยอมตาม คือความรู้สึกว่าพระเจ้าทรงชอบพระทัยในพวกเขา ถ้าไม่มีต้นไม้ต้นนี้อยู่ตรงนั้น พวกเขาก็จะไม่ได้รับพระพรนี้เลย

แม้ซาตานถูกขับออกจากสวรรค์แล้ว เขาก็ยังได้รับอนุญาตให้เข้าถึงโลกของเราได้ทางจุดเดียว คือจุดที่ทางเลือกในการทำสิ่งที่ไม่เป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าจะถูกใช้ได้ ด้วยเหตุนี้เราจึงพบ

ซาตานแปลงกายเป็นงู มาเกาะอยู่บนต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว เรารู้ว่างูตัวนี้คือซาตาน จากหนังสือวิวรณ์ เล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์

วิวรณ์ 12:9 พญานาคใหญ่ถูกเหวี่ยงลงมา พญานาคนี้คืองูดึกดำบรรพ์ที่เรียกกันว่า มาร หรือซาตาน ผู้ล่อลวงคนทั้งโลกให้หลงผิด มันถูกเหวี่ยงลงมาบนโลกพร้อมกับทูตสวรรค์ของมัน

จากสิ่งที่เราเรียนรู้เกี่ยวกับหลักคิดเรื่องชีวิตของซาตาน เมื่อเขาต้องการชนะใจอาดัมกับเอวาให้เข้ามาอยู่ในอาณาจักรของเขา เขาย่อมเสนอมุมมองเรื่องการรับชีวิตที่ตัดความจำเป็นในการพึ่งพาพระเจ้าออกไป ให้ดูสิ่งที่ซาตานพูด

ปฐมกาล 3:1-5 [1]งูนั้นเป็นสัตว์ที่มีเล่ห์เหลี่ยมมากกว่าสัตว์ป่าทั้งหลายที่พระเจ้าพระยาห์เวห์ทรงสร้างขึ้น มันมาถามหญิงนั้นว่า “พระเจ้าตรัสจริง ๆ หรือว่า ‘เจ้าต้องไม่กินผลจากต้นใด ๆ ในสวนนี้’” [2]หญิงนั้นตอบงูว่า “พวกเรากินผลของทุกต้นในสวนได้ [3]แต่พระเจ้าตรัสจริง ๆ ว่า ‘เจ้าต้องไม่กินผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวน และเจ้าต้องไม่แตะต้องมัน มิฉะนั้นเจ้าจะตาย’” [4]งูบอกหญิงนั้นว่า “เจ้าจะไม่ตายแน่นอน [5]เพราะพระเจ้าทรงทราบว่าเมื่อใดที่เจ้ากินผลไม้นั้น เจ้าจะตาสว่างขึ้นและจะเป็นเหมือนพระเจ้า คือรู้ผิดชอบชั่วดี”

ซาตานเสนอว่า การทำสิ่งที่ไม่เป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าด้วยการปฏิเสธพระบัญชาของพระองค์ จะไม่นำคำสาปมาให้ แต่จะนำพระพรมาให้ ตาของพวกเขาจะเปิดออกสู่ความรู้และสติปัญญาอันยิ่งใหญ่ และพวกเขาจะเป็นเหมือนพระเจ้าเอง เขาบอกว่าพวกเขาจะไม่ตาย ซึ่งเท่ากับสอนว่าพวกเขามีชีวิตอยู่ต่อไปได้โดยไม่ต้องพึ่งพาหรือไว้วางใจพระเจ้า พวกเขาไว้วางใจตัวเองและวิจารณญาณของตนเองได้

น่าเศร้าที่เอวารับคำแนะนำของงู แล้วไปหาอาดัมและชักจูงให้เขาไม่ไว้วางใจพระเจ้า และให้เชื่อคำโกหกครั้งใหญ่ของงูนั้น เมื่อทั้งสองกินผลไม้นั้นและเชื่อคำโกหกนี้ มุมมองทั้งหมดที่พวกเขามีต่อพระเจ้า ต่อตัวเอง และต่อวิธีที่จักรวาลดำเนินไป ก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

เมื่อยอมรับคำโกหกนั้น อาดัมกับเอวาก็ละทิ้งความเชื่อที่ว่าทุกสิ่งหลั่งไหลออกมาจากพระบิดา พวกเขาปฏิเสธความคิดที่ว่าความสุขของตนขึ้นอยู่กับการไว้วางใจและการนอบน้อมยอมตามพระองค์ การปฏิเสธพระบัญชาของพระเจ้าเช่นนี้ เท่ากับพวกเขาลงมือประหารพระลักษณะที่งดงามที่สุดของพระบุตรของพระเจ้า คือความไว้วางใจที่เชื่อฟังและการนอบน้อมยอมตาม พระเจ้าจึง

ต้องสำแดงให้อาดัมกับเอวาเห็นว่า การเลิกนอบน้อมยอมตามพระเจ้านั้น แท้จริงคือการโจมตีพระบุตรของพระองค์โดยตรง และโจมตีทุกสิ่งที่พระบุตรทรงยืนหยัดเพื่อสิ่งนั้น

อาดัมกับเอวาลงมือฆ่าพระบุตรของพระเจ้าในความคิดของตนแล้ว โดยการต่อต้านวิญญาณแห่งการนอบน้อมยอมตาม อันเป็นพระวิญญาณของพระบุตรของพระเจ้า นี่เป็นประเด็นสำคัญมากที่ต้องเข้าใจ การต่อต้านพระเจ้า คือการฆ่าพระวิญญาณของพระบุตรของพระองค์ อันเป็นแก่นแท้ของการนอบน้อมยอมตาม ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงตรัสถึงลูซิเฟอร์ว่าเป็นผู้ฆ่าคนมาตั้งแต่แรก

> **ยอห์น 8:44** ท่านเป็นของมารผู้เป็นบิดาของท่าน และท่านต้องการทำตามความประสงค์ของบิดาของท่าน มารเป็นผู้ฆ่าคนมาตั้งแต่แรก มันไม่ได้ยึดมั่นในความจริง เพราะไม่มีความจริงอยู่ในมาร เมื่อพูดโกหกมันก็พูดตามสันดานของมัน เพราะมารเป็นผู้มุสาและเป็นบิดาแห่งคำมุสา

ทูตสวรรค์ทุกองค์ที่ปฏิเสธพระบุตรของพระเจ้าและหันมาเกลียดชังพระองค์ ต่างก็ฆ่าพระองค์ในความคิดของตนแล้ว พระคัมภีร์เชื่อมโยงความเกลียดชังเข้ากับการฆ่าคนไว้อย่างชัดเจน

1 ยอห์น 3:15 (ฉบับมาตรฐาน) ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็เป็นผู้ฆ่าคน และพวกท่านก็รู้อยู่แล้วว่าผู้ฆ่าคนนั้นไม่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในตัวเขาเลย

การถวายพระบุตรของพระเจ้าเป็นเครื่องบูชานั้น พระเจ้าทรงคาดการณ์ไว้ก่อนที่โลกนี้จะถูกสร้างขึ้น เพราะทางเดียวที่จักรวาลจะเข้าใจสิ่งที่อยู่ในความคิดของเหล่าทูตสวรรค์ที่กบฏ ก็คือต้องให้สิ่งนั้นปรากฏออกมาให้เห็น

1 เปโตร 1:19-20 (ฉบับมาตรฐาน) [19]แต่ด้วยพระโลหิตล้ำค่าของพระคริสต์ ดังเลือดลูกแกะที่ไร้ตำหนิและไร้จุดด่างพร้อย [20]พระคริสต์ทรงถูกกำหนดไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้เพื่อพวกท่าน

พระเจ้าไม่ทรงประหลาดพระทัยกับการกบฏของซาตาน พระองค์ทรงเตรียมพร้อมไว้แล้ว พระบิดาและพระบุตรทรงปรึกษากันและวางแผนแห่งความรอดไว้ แต่การกบฏของซาตานทำให้จำเป็นต้องนำแผนนั้นมาใช้จริง เมื่อซาตานร้องว่า “ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์... ข้าจะทำให้ตัวของข้าเองเหมือนองค์ผู้สูงสุด” (อิสยาห์ 14:13-14) แผนการของเขาไม่มีที่ว่างสำหรับพระบุตรของพระเจ้าเลย พระบุตรจะต้องถูกปลดและถูกทำลาย

ซาตานส่งต่อเมล็ดพันธุ์แห่งการกบฏของเขาสู่เผ่าพันธุ์มนุษย์ และบัดนี้พระบุตรก็ทรงผูกพันที่จะต้องสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขา พระคริสต์จะทรงสำแดงในโลกที่จับต้องได้นี้ว่า มนุษย์ฆ่าพระบุตรผู้นอบน้อมยอมตามของพระเจ้าไปแล้วในความคิดของตน เรื่องนี้จำเป็นต้องถูกเปิดเผยให้ทุกคนเห็น เมื่อพระคริสต์ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน เราจึงเห็นการทำงานของงูตัวนั้นถูกเปิดโปงออกมา นี่เป็นเหตุผลส่วนหนึ่งที่โมเสส (ผู้นำที่พระเจ้าทรงใช้ให้พาชนชาติอิสราเอลออกจากการเป็นทาสในอียิปต์) ได้รับพระบัญชาให้ยกงูขึ้นไว้บนเสา (กันดารวิถี 21:8-9 เทียบ ยอห์น 3:14) การตรึงกางเขนเป็นการเปิดโปงแผนการฆ่าของซาตาน เขาไม่อาจซ่อนเจตนาที่แท้จริงที่มีต่อพระคริสต์ได้อีกต่อไป

ดังนั้น เมื่ออาดัมกับเอวาทำบาปและปฏิเสธพระวิญญาณผู้นอบน้อมยอมตามของพระคริสต์ พวกเขาจึงมีความผิดฐานฆ่าคนร่วมกับซาตาน พระคริสต์ทรงถูกประหารในความคิดของอาดัมและเอวา

วิวรณ์ 13:8 (ฉบับมาตรฐาน) และคนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกจะบูชาสัตว์ร้ายนั้น คือคนที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของ

พระเมษโปดก [ลูกแกะ คือพระเยซู] ผู้ถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกสร้างโลก

ฮีบรู 6:6 หากยังเตลิดไป... การหลงไปของเขาได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าบนไม้กางเขนซ้ำอีกครั้ง และทำให้พระองค์อับอายต่อหน้าธารกำนัล

พระเจ้าประทานภาพสัญลักษณ์ของการประหารพระบุตรนี้แก่อาดัมกับเอวา ผ่านการกระทำต่อไปนี้

ปฐมกาล 3:21 พระเจ้าพระยาห์เวห์ทรงทำเครื่องนุ่งห่มจากหนังสัตว์ให้อาดัมกับภรรยาสวม

เครื่องนุ่งห่มจากหนังสัตว์ย่อมต้องมาจากสัตว์ และสัตว์เหล่านั้นต้องถูกฆ่าเพื่อให้อาดัมกับเอวามีเสื้อผ้าสวมใส่ ทั้งสองไม่จำเป็นต้องมีเสื้อผ้าเลยจนกระทั่งพวกเขาทำบาป เพราะเดิมพวกเขาสวมพระสิริของพระเจ้าอยู่ แต่เมื่อปฏิเสธพระองค์ พวกเขาก็สูญเสียพระสิรินั้นไป การฆ่าลูกแกะเป็นสัญลักษณ์ของพระสัญญาที่พระเจ้าจะทรงส่งพระบุตรของพระองค์มา เพื่อสำแดงให้พวกเขาเห็นสิ่งที่พวกเขาทำลงไปแล้วในความคิดของตน และเพื่อช่วยให้พวกเขาเห็นว่าการต่อต้านพระเจ้าเป็นเรื่องเลวร้ายเพียงใด คำสาปที่ตามมาเมื่อเราไม่ยอมนอบน้อมยอมตามนั้นน่ากลัวเพียงใด

เพราะมันตัดเราขาดจากพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นแก่นแท้ของการนอบน้อมยอมตาม

ปฐมกาล 3:15 (ฉบับมาตรฐาน) “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้าและพงศ์พันธุ์ของนางด้วย เขาจะทำให้หัวของเจ้าแหลก และเจ้าจะทำให้ส้นเท้าของเขาฟกช้ำ”

ยอห์น 1:29 วันต่อมายอห์น [ผู้ให้บัพติศมา] เห็นพระเยซูเสด็จมาทางเขา จึงกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดก (ลูกแกะ) ของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป!”

ช่างเป็นสิ่งน่าอัศจรรย์เพียงใด ที่พระบุตรของพระเจ้าทรงยอมถ่อมพระองค์ลงมาทำเช่นนี้ พระองค์จะทรงสำแดงให้จักรวาลเห็นว่า การต่อต้านไม่ยอมนอบน้อมนั้นทำอะไรลงไป มันฆ่าพระวิญญาณของบุคคลที่ล้ำค่าที่สุด ผู้ที่พระบิดาทรงรักมากที่สุด นั่นคือพระบุตรของพระองค์ พระบุตรของพระเจ้าทรงตอบสนองต่อโศกนาฏกรรมแห่งการต่อต้านนี้ ด้วยการสำแดงการนอบน้อมยอมตามอย่างที่น่าอัศจรรย์ใจ เป็นการสำแดงที่ทรงพลังมากจนจักรวาลไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป และยังสำแดงให้จักรวาลเห็นด้วยว่าพระบุตรของพระเจ้าทรงล้ำค่าเพียงใด เราแสดงว่าเราทะนุถนอมและเห็นคุณค่าของพระองค์ ด้วยการทะนุถนอมและเห็น

คุณค่าพระวิญญาณแห่งการนอบน้อมยอมตามที่พระองค์ทรงมีต่อพระบิดาและต่อพระบัญชาของพระบิดา

10. บทสรุป

ที่ผ่านมาเราไล่เรียงจากพระคัมภีร์อย่างละเอียดแล้วว่า ตั้งแต่แรกเริ่มนั้นพระเจ้าทรงเปิดเผยเรื่องของพระองค์เองไว้อย่างไร สิ่งที่เราเรียนรู้มีดังนี้

1. มีพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียว คือพระบิดา (ยอห์น 17:3; 1 โครินธ์ 8:6; 1 ทิโมธี 1:17)

2. พระองค์ทรงเป็นแหล่งที่มาของชีวิตและพระพรทั้งสิ้น (ยากอบ 1:17)

3. พระองค์ทรงให้กำเนิดพระบุตร (คือพระเยซู) ตามพระฉายาของพระองค์เอง ประทานฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นแก่พระบุตร และทรงให้พระบุตรเท่าเทียมกับพระองค์ (ฮีบรู 1:1-5; สุภาษิต 8:12-30; ฟีลิปปี 2:6; ยอห์น 5:26; 8:42; โคโลสี 2:9)

4. พระบุตรของพระเจ้าทรงเป็นกุญแจสำคัญของอาณาจักรของพระเจ้า เพราะในพระองค์มีองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งอยู่ครบถ้วน คือการเชื่อฟังด้วยความไว้วางใจ การนอบน้อมยอมตาม และพระพร (มัทธิว 3:17; สดุดี 40:8; ยอห์น 8:29)

5. พระวิญญาณของพระบุตรหลั่งไหลออกไปทั่วจักรวาล และสถิตอยู่ในใจของทุกคนที่เลือกจะนอบน้อมยอมตามพระบัญชาของพระบิดา (วิวรณ์ 22:1-2; ยอห์น 7:37-38; โรม 8:9-10)

6. ลูซิเฟอร์ ทูตสวรรค์องค์แรกที่ทรงสร้าง ปฏิเสธอัตลักษณ์ของพระบุตรของพระเจ้า และไม่ยอมนอบน้อมยอมตามพระบัญชาของพระเจ้าที่ให้นมัสการพระบุตร (ยอห์น 5:22; ฟีลิปปี 2:6; วิวรณ์ 12:7-9; ฮีบรู 1:6)

7. ลูซิเฟอร์กลายเป็นซาตาน และชักนำทูตสวรรค์หนึ่งในสามให้ไปกับเขา สู่ความเชื่อใหม่ที่ว่าเราไม่จำเป็นต้องนอบน้อมยอมตามพระเจ้า เพราะเรามีชีวิตของเราเองอยู่ในตัวแล้ว (วิวรณ์ 12:4; ปฐมกาล 3:4-5)

8. การต่อต้านพระบัญชาของพระเจ้าก็เท่ากับการฆ่าพระบุตรของพระองค์ ผู้ทรงเป็นแก่นแท้ของการนอบน้อมยอมตาม ความไว้วางใจ และการเชื่อฟัง (ยอห์น 8:44; วิวรณ์ 13:8; 1 ยอห์น 3:15)

9. พระบุตรทรงนอบน้อมยอมตามแผนการของพระบิดา เพื่อสำแดงให้จักรวาลเห็นว่าการต่อต้านพระบิดานั้นทำสิ่งใดต่อพระ

บุตรของพระองค์จริง ๆ โดยพระบิดาทรงส่งพระบุตรมาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา (ปฐมกาล 3:15; ฮีบรู 6:6)

ถึงตรงนี้เราได้ภาพที่ชัดเจนจากพระคัมภีร์แล้วว่า พระเจ้า พระบุตรของพระองค์ และพระวิญญาณของพระองค์ทั้งสองทรงเป็นอย่างไร และทรงทำงานอย่างไร อีกทั้งเรายังรู้จักคำโกหกของซาตานเรื่องแหล่งที่มาของชีวิต และวิญญาณแห่งการต่อต้านของเขาแล้วด้วย ต่อไปนี้ให้เรามาไล่เรียงจุดเริ่มต้นของสองระบบที่ก่อตัวขึ้นบนโลกนี้

11. สองเส้นทาง

ในบทก่อน ๆ เราได้พิจารณาความแตกต่างทางความคิดที่สำคัญยิ่ง ระหว่างพระเจ้ากับซาตาน

- อาณาจักรของพระเจ้าตั้งขึ้นเพื่อเชิดชูความศักดิ์สิทธิ์ของความสัมพันธ์

  อาณาจักรของซาตานมุ่งไปที่การไขว่คว้าและการครอบครองอำนาจ

- อาณาจักรของพระเจ้าดำเนินไปด้วยพระพร ซึ่งมาจากการนอบน้อมยอมตาม ความไว้วางใจ และการเชื่อฟัง

  อาณาจักรของซาตานดำเนินไปด้วย “พร” ซึ่งมาจากการต่อต้านและการเป็นอิสระจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า

- อาณาจักรของพระเจ้ากำหนดความเสมอภาคด้วยความสามารถที่จะรู้จักผู้อื่น

  อาณาจักรของซาตานกำหนดความเสมอภาคด้วยความสามารถ ฐานะ และผลสำเร็จที่ได้มาด้วยฤทธิ์อำนาจในตัวเอง

- อาณาจักรของพระเจ้าปกครองด้วยโครงสร้างแบบครอบครัว สมาชิกของอาณาจักรถูกขับเคลื่อนด้วยความรัก

  อาณาจักรของซาตานปกครองด้วยโครงสร้างที่ตั้งอยู่บนอำนาจในรูปแบบต่าง ๆ สมาชิกของอาณาจักรถูกขับเคลื่อนด้วยการกดขี่

- อาณาจักรของพระเจ้ากำหนดคุณค่าด้วยอุปนิสัยและความสัมพันธ์

  อาณาจักรของซาตานกำหนดคุณค่าด้วยอำนาจ

ความแตกต่างเหล่านี้สรุปได้ด้วยข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้

> **เยเรมีย์ 9:23-24** [23]องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “คนฉลาด อย่าโอ้อวดสติปัญญาของตน คนแข็งแรง อย่าโอ้อวดพละกำลังของตน คนรวยก็อย่าโอ้อวดทรัพย์สมบัติของตน [24]แต่ให้ผู้ที่อวดจงอวดเรื่องนี้คือที่เขามีความเข้าใจและรู้จักเรา รู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ผู้ผดุงความเมตตากรุณา ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลกนี้ เพราะเราปีติยินดีในสิ่งเหล่านี้” องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

เมื่อเราสำรวจประวัติศาสตร์ เราจะเห็นว่ามุมมองที่มนุษย์มีต่อพระเจ้านั้นแบ่งออกตามเส้นแบ่งเหล่านี้เอง บางครั้งก็ยากที่จะบอกได้ว่าหลักการใดเป็นตัวขับเคลื่อนที่แท้จริง เพราะอาณาจักร

ของซาตานใช้ความสัมพันธ์เป็นเครื่องมือเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ ถ้อยคำที่ใช้จึงอาจฟังดูเหมือนให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ แต่จุดสนใจที่แท้จริงยังคงอยู่ที่ฤทธิ์อำนาจ สำหรับซาตานแล้ว ผลสำเร็จสำคัญกว่าความสัมพันธ์เสมอ

ซาตานชักชวนให้เอวายอมรับคำโกหกที่ว่าเรามีชีวิตอยู่ในตัวเราเอง และเมื่อเรารับความเชื่อนี้ เราก็ย่อมมองตนเองว่าเป็นพระเจ้าไปโดยปริยาย เมื่อเข้าใจจุดนี้แล้ว เราจะเห็นว่าความคิดของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้าจำนวนมาก แท้จริงแล้วเป็นเพียงการนำคุณลักษณะและความสามารถของมนุษย์เองไปสวมให้พระเจ้า เรื่องนี้เห็นได้ชัดเจนมากในเทพนิยายกรีก และในคำบรรยายถึงเทพเจ้าต่าง ๆ เช่น ซุส – ราชาแห่งเทพเจ้าทั้งปวง อะโฟรไดที – เทพีแห่งความรักและความงาม อะพอลโล – เทพเจ้าแห่งดนตรี การแพทย์ และสุขภาพ อาเรส – เทพเจ้าแห่งสงคราม เทพเจ้าเหล่านี้เป็นเพียงการยกคุณสมบัติของมนุษย์ขึ้นให้เป็นพระเจ้า ซึ่งแท้จริงแล้วก็คือการนมัสการตนเองและการตั้งตนเองเป็นพระเจ้า ตรงตามที่ซาตานสัญญาไว้กับเอวาในสวนเอเดน (คือมนุษย์นมัสการมนุษย์นั่นเอง)

ข้าพเจ้าอยากเริ่มต้นการสำรวจประวัติศาสตร์ของเรา ด้วยการเปรียบเทียบบุคคลสองคนในพระคัมภีร์ ผู้เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของทั้งสองระบบ คือ อับราฮัม (บรรพบุรุษของชนชาติอิสราเอล) และนิมโรด (ผู้สร้างอาณาจักรบาบิโลนในยุคแรก)

12. รากฐานของบาบิโลน

ก่อนที่เราจะเข้าสู่เรื่องราวของอับราฮัมและนิมโรดโดยตรง เราจะย้อนทบทวนประวัติศาสตร์ที่นำมาสู่ช่วงเวลาของทั้งสองคนเสียก่อน

ผลแรกที่เกิดจากการรับคำโกหกของซาตานเข้ามา คือความกลัว ดังนี้

> **ปฐมกาล 3:9-10** [9]พระเจ้าพระยาห์เวห์ตรัสเรียกหาชายนั้นว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน” [10]เขาทูลว่า “ข้าพระองค์ได้ยินเสียงของพระองค์อยู่ในสวนก็กลัว เพราะข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ จึงหลบซ่อนตัวเสีย”

เมื่ออาดัมรับคำโกหกเข้ามาแล้ว เขาก็เชื่อว่าชีวิตอยู่ในตัวเขาเอง ปัญหาคือ ตอนนี้เขาตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งชีวิตที่ใหญ่กว่าและทรงมีฤทธิ์อำนาจมากกว่าตัวเขา สิ่งนี้เองที่ก่อให้เกิดความกลัว ก่อนหน้านั้นอาดัมเชื่อว่าชีวิตของเขามาจากพระบิดาผู้ทรงรัก ผู้ประทานทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่เขา ตอนนั้นความกลัวเช่นนี้ไม่มีทางเกิดขึ้นได้เลย ผลแรกของคำโกหกคือ **ความกลัว**

สิ่งต่อไปที่คำโกหกก่อให้เกิดขึ้นคือความยโส เมื่ออาดัมถูกถามถึงสิ่งที่เขาทำลงไป เขายอมรับไม่ได้ว่าตนผิด ความยโสในใจไม่ยอมให้เขาทำเช่นนั้น

ปฐมกาล 3:11-12 [11]พระองค์ตรัสถามว่า “ใครบอกว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ เจ้ากินผลจากต้นที่เราห้ามเจ้าไว้แล้วหรือ” [12]ชายนั้นทูลว่า “หญิงที่พระองค์ให้อยู่กับข้าพระองค์นั่นแหละ ยื่นผลจากต้นไม้นั้นให้แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงกิน”

อาดัมกล่าวโทษภรรยาของตน เขาควรจำได้ว่าในระบบของพระเจ้า อาดัมอยู่ในฐานะศีรษะของครอบครัว ความรับผิดชอบต่อทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในบ้านย่อมตกอยู่กับเขาในที่สุด การกล่าวโทษภรรยาเผยให้เห็นว่าเขาเชื่อคำโกหกนั้นเข้าแล้ว คือเชื่อว่านางมีอำนาจอยู่ในตัวเองที่จะกำหนดพฤติกรรมของเขาได้ เขาจึงโยนความผิดให้นางและไม่ต้องรับผิดชอบอะไรเลย จริงอยู่ที่เอวาชักชวนอาดัม แต่เขาเลือกด้วยตัวเขาเอง จึงต้องรับผิดชอบเอง ทว่าเขาไม่ยอมรับ ผลที่สองของคำโกหกคือ **ความยโส**

ผลสองอย่างนี้เองที่กลายเป็นเมล็ดพันธุ์ให้บาบิโลนก่อตัวขึ้นในเวลาต่อมา

ยังมีผลร้ายกว่านี้ตามมาอีก อาดัมกับเอวาสารภาพความผิดของตน แต่เมล็ดพันธุ์แห่งการกบฏยังคงอยู่ในใจ และส่งต่อไปยังบุตรชายทั้งสองของพวกเขา คือคาอินและอาเบล อาเบลทะนุถนอมพระวิญญาณแห่งการนอบน้อมยอมตามของพระคริสต์ และถ่อมใจทำตามแผนการที่พระเจ้าทรงวางไว้ เพื่อนำมนุษยชาติกลับมายอมรับพระบุตรของพระองค์อย่างเต็มที่อีกครั้ง ส่วนคาอินยอมรับว่ามีพระเจ้าอยู่ แต่ปฏิเสธที่จะทำตามแผนการของพระองค์ นี่คือผลที่สาม คือ **การต่อต้าน**

คาอินเปลี่ยนวิธีนมัสการให้เข้ากับใจตัวเอง และละเลยการถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชา (ซึ่งเป็นภาพล่วงหน้าถึงพระบุตรที่จะทรงถูกประหาร) อาเบลอ้อนวอนพี่ชายให้ทำตามที่พระเจ้าทรงสำแดงไว้ แต่คาอินไม่ยอมฟัง เขาต่อต้านเรื่อยไป จนในที่สุดซาตานนำเขาไปถึงขั้นฆ่าน้องชายของตนด้วยความโกรธ นี่คือผลที่ตามมาอีกหลายอย่าง คือ **ความโกรธ ความเกลียดชัง และการฆาตกรรม** การฆ่าอาเบลเป็นการแสดงออกถึงสิ่งที่อยู่ในความคิดของซาตานต่อพระคริสต์ อาเบลผู้อ่อนสุภาพและนอบน้อมยอมตามถูกพี่ชายที่ซาตานดลใจสังหาร นี่เป็นหลักฐานชิ้นแรกของอารมณ์รุนแรงต่อพระคริสต์ที่ซ่อนอยู่ลึกในใจของซาตาน

ดังที่เรากล่าวไว้ก่อนหน้านี้ วิญญาณแห่งการต่อต้านพรากความรู้สึกถึงพระพรและการยอมรับจากพระเจ้าไปจากเรา เมื่อขาดพระพรของพระเจ้า เรายอ่มรู้สึกไม่มั่นคงและไร้ค่า คาอินต่อต้านคำวิงวอนของพ่อแม่ ต่อต้านคำวิงวอนของน้องชาย และต่อต้านคำวิงวอนของพระเจ้าเอง ยิ่งเขาต่อต้านมากเท่าไร ความไม่มั่นคงและความไร้ค่าก็ยิ่งทวีขึ้นเท่านั้น คำสาปที่พระเจ้าตรัสแก่คาอินนั้นไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าทรงหยิบยื่นลงมาใส่เขา แต่เป็นผลตามธรรมชาติของการต่อต้านเอง คือความกลัว ความไม่มั่นคงและความไร้ค่า พระเจ้าเพียงแต่ตรัสบอกให้เขารู้ว่าสิ่งใดกำลังเกิดขึ้นกับตัวเขาแล้วเท่านั้น

> **ปฐมกาล 4:11-12 (ฉบับมาตรฐาน)** [11]บัดนี้เจ้าจึงถูกสาปจากดินที่อ้าปากรับโลหิตของน้องจากมือเจ้า [12]เมื่อเจ้าเพาะปลูกบนดิน จะไม่เกิดผลมาก เจ้าจะต้องหลบหนีและพเนจรไปในโลก

คำว่า “หลบหนีและพเนจร” ให้ความรู้สึกถึงการระหกระเหิน การโอนเอน และความไม่แน่นอน นี่คือผลที่ตามมาอีก คือ **ความไม่มั่นคง ความไม่แน่นอน และความรู้สึกไร้ค่า**

หลังจากอาดัมกับเอวาสูญเสียอาเบลไป พระเจ้าประทานบุตรชายอีกคนหนึ่งแก่พวกเขา คือเสท เขาสำแดงจิตใจที่ถ่อมและนอบ

น้อมยอมตามอย่างเดียวกับอาดัมและอาเบล และยิ่งกว่านั้นอีก ดังนั้นจึงเกิดสองสายตระกูลขึ้นจากครอบครัวของอาดัม สายของเสทซึ่งเปี่ยมด้วยความรู้สึกถึงพระพรของพระบิดา โดยการนอบน้อมยอมตามพระบัญชาของพระองค์ ได้ชื่อว่า “บุตรชายของพระเจ้า” ส่วนสายของคาอินซึ่งเต็มไปด้วยผลของการกบฏและความรู้สึกไร้ค่า ได้ชื่อว่า “บุตรชายและบุตรหญิงของมนุษย์”

ซาตานรู้ดีว่าพระเจ้าทรงจัดวางความสัมพันธ์ของมนุษย์ไว้ในรูปแบบครอบครัว เด็กจึงเกิดมาโดยต้องพึ่งพาพ่อแม่อย่างสิ้นเชิง สภาพเช่นนี้ช่วยให้เด็กเรียนรู้ที่จะพึ่งพาพระเจ้า และบุคคลสำคัญที่สุดในครอบครัวที่จะสอนคุณลักษณะอันล้ำค่าของการนอบน้อมยอมตามให้แก่ลูก ก็คือมารดา ซาตานจึงล่อลวงบุตรชายของพระเจ้า (เชื้อสายของเสท) ให้ไปแสวงหาบุตรหญิงของมนุษย์ (เชื้อสายของคาอิน) มาเป็นภรรยา (ปฐมกาล 6:2) บุตรหญิงของคาอินเต็มไปด้วยวิญญาณของบรรพบุรุษ คือความกลัว ความยโส การกบฏ ความโกรธ และความเกลียดชัง ผลร้ายทั้งหมดนี้ซ่อนอยู่ในใจของหญิงที่เรียนรู้ที่จะแต่งรูปกายภายนอกให้งดงาม บุตรชายของพระเจ้าแยกแยะอุปนิสัยของหญิงเหล่านี้ไม่ออก จึงแต่งงานกับพวกนาง การรวมกันเช่นนี้ให้กำเนิดทรราชที่ชั่วร้ายที่สุด พระ

คัมภีร์เรียกคนพวกนี้ว่ายักษ์ ความหมายน่าจะใกล้เคียงกับการถือตัวเองเป็นใหญ่และมุ่งไขว่คว้าอำนาจมากกว่า

ปฐมกาล 6:1-5 (ฉบับมาตรฐาน) [1]อยู่มามนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนแผ่นดินและมีบุตรหญิง [2]บุตรชายของพระเจ้าเห็นว่าบุตรหญิงของมนุษย์งามดี ก็เลือกและรับไว้เป็นภรรยา [3]พระยาห์เวห์จึงตรัสว่า “วิญญาณของเราจะไม่ต่อสู้กับมนุษย์ตลอดกาล เพราะมนุษย์เป็นแต่เนื้อหนัง วันเวลาของเขาคือ 120 ปี” [4]เวลานั้นมีคนเนฟิล (คือพวกมนุษย์ยักษ์) อยู่บนแผ่นดิน ภายหลังที่บุตรชายของพระเจ้าเข้าหาบุตรหญิงของมนุษย์และมีบุตร คือพวกที่เป็นเหล่านักรบในโบราณกาล เป็นพวกที่มีชื่อเสียง [5]พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน และทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา

ภายในเวลาไม่นาน พระวิญญาณแห่งการนอบน้อมยอมตามอันเปี่ยมด้วยความรักของพระเยซู ก็ถูกลบออกจากใจของบุตรชายของพระเจ้า และความคิดของคนเกือบทั้งหมดก็มีแต่ความชั่วร้ายอยู่ตลอดเวลา พระเจ้าจึงทรงถอนพระวิญญาณของพระองค์ออกไป และทรงยอมให้น้ำท่วมโลกเข้ามาหยุดยั้งความชั่วร้าย การทำลายล้าง และความรุนแรงนั้น ผลของความชั่วของบิดาจึงตกทอดไปถึงลูกหลานถึงสามสี่ชั่วอายุคน (อพยพ 20:5)

พระเจ้าทรงเริ่มต้นใหม่อีกครั้งกับโนอาห์และครอบครัวของเขา (โนอาห์คือผู้ที่ต่อเรือใหญ่ตามพระบัญชาของพระเจ้า และรอดจากน้ำท่วมโลกพร้อมครอบครัว) แต่ไม่นานซาตานก็หาช่องเข้ามาทางฮาม บุตรชายคนหนึ่งของโนอาห์ เพื่อวางรากฐานให้แก่อาณาจักรบาบิโลน ฮามรับอิทธิพลมาจากคนชั่วร้ายในโลกก่อนน้ำท่วม วันหนึ่งเมื่อเขาพบบิดาของตนเปลือยกายและเมาอยู่ในเต็นท์ เขาล่วงเกินบิดา และทำสิ่งที่ชั่วช้าอย่างยิ่ง จนเกิดเป็นผลของความไร้ค่า ความไม่มั่นคง และการกบฏ ซึ่งผลักดันให้ลูกหลานของเขาไต่ขึ้นไปสู่การครอบงำ การควบคุม และความชั่วร้ายในระดับที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อกลบความไม่มั่นคงและความกลัวที่ทวีขึ้นในใจของตัวเอง

นิมโรดเป็นหลานชายของฮาม พระคัมภีร์กล่าวถึงเขาไว้ดังนี้

ปฐมกาล 10:8-10 (ฉบับมาตรฐาน) 8คูชมีบุตรชื่อนิมโรด นิมโรดเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดิน 9นิมโรดเป็นพรานเก่งกล้าเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพราะฉะนั้นจึงมีคำกล่าวว่า “เหมือนกับนิมโรดพรานเก่งกล้าเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์” 10อาณาจักรแรก ๆ ของนิมโรดเริ่มจาก บาเบล เอเรก อัคคัด และคาลเนห์ ในแผ่นดินชินาร์

คำว่า “คนมีอำนาจมาก” ในที่นี้หมายถึงทรราชผู้ปกครองด้วยกำลัง ไม่มีอะไรในตัวนิมโรดที่นอบน้อมยอมตามเลย เขาเป็นคนแรกในพระคัมภีร์ที่ตั้งตนขึ้นเป็นกษัตริย์ และพระคัมภีร์บรรยายว่าเขาสร้างอาณาจักรของตัวเองขึ้นมา โดยไม่ยอมรับรู้พระเจ้าแห่งสวรรค์เลยแม้แต่น้อย เมืองแรกในอาณาจักรของเขาคือบาเบล หรือบาบิโลนนั่นเอง

เมื่อเราวางพื้นฐานความเข้าใจเรื่องอุปนิสัยของนิมโรดไว้แล้ว ต่อไปเราจะพิจารณาองค์ประกอบต่าง ๆ ของศาสนาที่เขาตั้งขึ้น

ผู้ที่ต้องการวิเคราะห์เรื่องเหล่านี้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น สามารถดาวน์โหลดหนังสือ *Life Matters* ได้ที่

maranathamedia.com/book/view/life-matters

(ปัจจุบันมีเฉพาะฉบับภาษาอังกฤษ)

13. สาระสำคัญของบาบิโลน

เมื่อพิจารณาปัจจัยทั้งหมดที่รวมกันเป็นบุคลิกอันซับซ้อนของนิมโรด เราเกือบจะคาดเดาได้ว่าเขาจะสร้างระบบการนมัสการแบบใด ด้วยจิตวิญญาณแห่งการต่อต้าน สิ่งที่เขาสร้างขึ้นย่อมตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับสิ่งที่พระคัมภีร์เปิดเผยเกี่ยวกับพระเจ้า และนั่นคือสิ่งที่นิมโรดสร้างขึ้นจริง ๆ นักประวัติศาสตร์โยเซฟุสได้บันทึกพื้นฐานปรัชญาของนิมโรดไว้เมื่อประมาณ 2,000 ปีก่อน ดังนี้

> “นิมโรดเป็นผู้ยุยงให้คนทั้งหลายหมิ่นประมาทและดูหมิ่นพระเจ้าถึงเพียงนี้ เขาเป็นหลานของฮามบุตรโนอาห์ เป็นคนกล้าหาญและมีพลังกายมาก เขาชักจูงคนทั้งหลายไม่ให้ถือว่าความแข็งแรง [ที่พวกเขามี] มาจากพระเจ้า ประหนึ่งว่าพวกเขามีความสุขได้เพราะพระเจ้า แต่ให้เชื่อว่าความสุขนั้นมาจากความกล้าหาญของตนเอง เขายังค่อย ๆ เปลี่ยนการปกครองให้กลายเป็นระบอบเผด็จการ เพราะเห็นว่าไม่มีทางอื่นที่จะทำให้คนหันจากความเกรงกลัวพระเจ้า นอกจากทำให้พวกเขาต้องพึ่งพาอำนาจของเขาอยู่ตลอดเวลา...” — โยเซฟุส, Antiquities of the Jews (บันทึกประวัติศาสตร์ชาวยิวโบราณ) เล่ม 1 บทที่ 4 ย่อหน้า 2

นิมโรดปฏิเสธพระพรของพระเจ้าอย่างเด็ดขาด ด้วยการเลือกเชื่อคำโกหกของงู เขาเลือกให้ความสำคัญกับอำนาจมากกว่าอุปนิสัย

และสอนให้คนหันมามองตนเองเป็นศูนย์กลาง เช่นเดียวกับที่ซาตานสอนอาดัมและเอวา แนวคิดนี้ส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อโครงสร้างครอบครัว สังเกตสิ่งที่นักประวัติศาสตร์อีกคนหนึ่งได้กล่าวไว้

> “อำนาจของผู้ปกครองในสมัยก่อนตั้งอยู่บนความรู้สึกผูกพันทางเครือญาติ และอำนาจของหัวหน้าเผ่าก็เป็นเสมือนภาพของการปกครองแบบบิดา ตรงกันข้าม นิมโรดเป็นเจ้าเหนือดินแดนและเหนือมนุษย์ทุกคนที่อาศัยอยู่ในดินแดนนั้น โดยไม่คำนึงถึงความสัมพันธ์ส่วนตัวใด ๆ เดิมมีเพียงเผ่าต่าง ๆ ซึ่งเป็นครอบครัวขยาย เป็นสังคม แต่บัดนี้กลายเป็นชาติ เป็นประชาคมทางการเมือง คือ รัฐ” — A.T. Jones, จักรวรรดิในพระคัมภีร์ 1904 หน้า 51

ระบบปิตาธิปไตยในสมัยก่อนมีไว้เพื่อตอกย้ำหลักการที่ว่าพระพรจะหลั่งไหลมาผ่านการเชื่อฟังของครอบครัว ซึ่งมีบิดาเป็นผู้นำและมารดาเป็นผู้บ่มเลี้ยง แต่นิมโรดเปลี่ยนแปลงทุกอย่างนี้ และหันไปให้ความสำคัญกับผู้นำที่ครอบครองดินแดนและทรัพย์สินที่จับต้องได้ เช่น พืชผล ที่ดิน และสิ่งปลูกสร้าง เดิมทีครอบครัวต่าง ๆ ใช้ชีวิตแบบเร่ร่อนและปกครองกันตามความผูกพันทางเครือญาติ เหมือนผู้ใหญ่บ้านหรือหัวหน้าเผ่า อำนาจตั้งอยู่บนความเคารพในความสัมพันธ์ แต่นิมโรดสั่งการด้วยความกลัวอำนาจและทำให้ประชาชนรับใช้เขาผ่านการปกครองแบบเผด็จการ

นิมโรดยังก้าวไปอีกขั้นที่น่าตกใจ เพื่อทำลายพระฉายาของพระเจ้าในความสัมพันธ์สามีภรรยาให้สิ้นซาก นิมโรดแต่งงานกับมารดาของตนเอง การแต่งงานเช่นนี้ห่างไกลจากความสัมพันธ์ระหว่างพระบิดากับพระบุตรที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

เมื่อนิมโรดสิ้นชีวิต เซมิรามิสภรรยาและมารดาของเขาประกาศว่าบัดนี้นิมโรดได้เข้าไปดำรงอยู่ในดวงอาทิตย์ และเป็นผู้พิทักษ์คุ้มครองและผู้จัดหาให้แก่พวกเขา เซมิรามิสจึงกลายเป็นจุดเชื่อมโยงสำคัญระหว่างโลกฝ่ายกายกับโลกฝ่ายวิญญาณ นี่คือที่มาของสมญานาม “ราชินีแห่งสวรรค์” ที่นางได้รับ (เยเรมีย์ 7:18) การติดต่อกับนางจึงกลายเป็นประตูสู่การเข้าถึงการคุ้มครองและอำนาจของนิมโรด ระบบการนมัสการนี้เจริญรุ่งเรืองขึ้น และการบูชาดวงอาทิตย์ก็แพร่ไปในหลายส่วนของโลกที่รู้จักกันในยุคนั้น วันอาทิตย์กลายเป็นวันสำคัญที่สุดของสัปดาห์สำหรับการนมัสการ ซึ่งขัดแย้งกับพระพรพิเศษของพระบุตรของพระเจ้าที่มาถึงในชั่วโมงแห่งวันสะบาโต (ปฐมกาล 2:3)

เซมิรามิสมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อทัมมุส เพื่อรักษาสถานะของตนไว้ นางอ้างว่าทัมมุสปฏิสนธิจากการสัมผัสโดยตรงกับรังสีของดวงอาทิตย์ ซึ่งก็คือนิมโรดนั่นเอง นิมโรดจึงกลับชาติมาเกิดใหม่ใน

ตัวทัมมุส กระบวนการเกิดใหม่นี้ถูกผูกโยงเข้ากับการฟื้นคืนชีพของฤดูใบไม้ผลิและการบูชาธรรมชาติ จึงมีการจัดเทศกาลร้องไห้คร่ำครวญถึงทัมมุสขึ้น เมื่อความเขียวชอุ่มของฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อนสิ้นสุดลง การนมัสการนี้ใช้สัญลักษณ์เป็นรูปมารดา (“มาดอนน่า”) กำลังอุ้มบุตรของนาง

> **เอเสเคียล 8:14** แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาที่ทางเข้าประตูทิศเหนือของพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าเห็นพวกผู้หญิงนั่งร้องไห้ไว้อาลัยแก่พระทัมมุส

ผ่านทางเซมิรามิสนี้เอง หลักคำสอนเรื่องความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ การยกมนุษย์อย่างนิมโรดขึ้นเป็นเทพ การบูชาอำนาจและพิธีกรรมต่าง ๆ เพื่อเรียกฝนและความอุดมสมบูรณ์ ต่างกลายเป็นส่วนหนึ่งของความลึกลับแห่งบาบิโลน เมื่อเซมิรามิสกลายเป็นประตูสู่อำนาจของนิมโรด ก็เกิดพิธีกรรมที่ผู้ชายต้องมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงเพื่อเข้าถึงอำนาจนั้น จึงเกิดธรรมเนียมโสเภณีประจำวิหาร และการนมัสการดวงอาทิตย์ก็รวมการมีเพศสัมพันธ์ไว้เป็นส่วนหนึ่งของพิธีนมัสการด้วย ไม่ต้องคิดมากก็เห็นได้ว่า หากปราศจากความผูกพันในครอบครัวที่มั่นคงแล้ว

ระบบการนมัสการเช่นนี้ย่อมดูน่าดึงดูดใจอย่างยิ่งสำหรับหัวใจฝ่ายเนื้อหนัง

ประเด็นสำคัญที่ต้องชี้ให้เห็นคือ เมื่อความต้องการอำนาจกลายเป็นเป้าหมายสูงสุดของเรา ตัวตนที่แท้จริงของผู้ที่เราแสวงหาอำนาจจากก็ไม่สำคัญอีกต่อไป ตัวตนของบุคคลจะมีความสำคัญก็เฉพาะในระบบที่ยึดความสัมพันธ์เป็นศูนย์กลางเท่านั้น ระบบการนมัสการของชาวบาบิโลนมีศูนย์กลางอยู่ที่แนวคิดเรื่องบุคคลสามผู้ที่เชื่อมโยงกันอย่างลึกลับ เพราะนิมโรดเป็นทั้งบุตรและสามีของเซมิรามิส แล้วยังถูกอ้างว่ากลับชาติมาเกิดในทัมมุสอีก ตัวตนที่แท้จริงของแต่ละคนจึงพร่าเลือนจนกลายเป็นเทพองค์เดียวที่ลึกลับในสามภาค ดังที่กล่าวไปแล้วว่าการรู้ตัวตนที่แท้จริงของแต่ละบุคคลไม่ใช่เรื่องสำคัญ เมื่ออำนาจคือจุดสนใจหลักของการนมัสการ นี่ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับการนมัสการพระเจ้าแห่งสวรรค์ การรู้จักตัวตนของพระบิดาและพระบุตรเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อเข้าถึงความสุขและพระพรที่มีอยู่ในความสัมพันธ์ของพระองค์ทั้งสอง ตัวตนของพระองค์ทั้งสองจะต้องไม่ถูกทำให้สับสนปนเป กลืนเป็นหนึ่ง หรือทำให้ดูลึกลับ ไม่ว่ากระบวนการเช่นนี้เกิดขึ้นที่ใด เรามั่นใจได้ว่าสิ่งที่ถูกนมัสการ

อยู่นั้นคือพระเจ้าแห่งอำนาจที่ซาตานสร้างขึ้น ไม่ใช่พระบิดาและพระบุตรตามพระคัมภีร์

ทั้งจากประสบการณ์ของข้าพเจ้าเอง และจากการคลุกคลีกับผู้คนในบริบทของคริสเตียน ข้าพเจ้าพบว่ามีความสับสนอยู่มากเกี่ยวกับตัวบุคคลที่ข้อพระคัมภีร์บางตอนกำลังกล่าวถึง และเกี่ยวกับผู้ที่เรากำลังทูลถึงในคำอธิษฐาน ข้าพเจ้าได้ยินหลายคนแสดงความสับสนเกี่ยวกับผู้ที่ตนกำลังอธิษฐานถึง เพราะไม่อยากทำให้ใครไม่พอใจด้วยการละเว้นพระองค์ใดพระองค์หนึ่งไว้ ความสับสนนี้เกิดขึ้นโดยตรงจากระบบบาบิโลน และสะท้อนให้เห็นว่าเป็นการแสวงหาอำนาจ มากกว่าการแสวงหาพระบิดา พระบุตร และพระอุปนิสัยของพระองค์ ผู้ที่แสวงหาเช่นนี้ทำไปโดยไม่รู้ตัว แต่คำสอนที่ได้รับทำให้พวกเขาตกอยู่ในความสับสนอันลึกลับนี้ ระบบบาบิโลนถูกตั้งขึ้นโดยอ้างว่าเพื่อให้เกียรติและรักพระเจ้า แต่ในความเป็นจริงแล้วมันคือวิธีการหนึ่งที่ทำให้คนหลงลืมพระเจ้า และยกมนุษย์ขึ้นแทนที่พระองค์

มีเรื่องราวทางประวัติศาสตร์อีกมากมายที่กล่าวถึงการบูชาดวงอาทิตย์ของชาวบาบิโลนได้ แต่ประเด็นสำคัญที่เรามุ่งพิจารณาคือรากฐานทางปรัชญาของระบบนี้ เมื่อเทียบกับสิ่งที่พระคัมภีร์

เปิดเผยเกี่ยวกับพระเจ้า ระบบการนมัสการนิมโรด-เซมิรามิส-ทัมมุส มุ่งเน้นอยู่ที่แนวคิดต่อไปนี้

1. ความเชื่อในความเป็นอมตะที่มีอยู่ในตัวเองตามธรรมชาติ

2. อำนาจและพลังมาจากภายในตัวเรา

3. การปฏิเสธระบบการปกครองแบบบิดาผู้ให้พระพร แล้วหันไปยอมรับระบบเผด็จการ/ผู้บงการ ผ่านความสัมพันธ์แบบมารดา-บุตร

4. ความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ถูกบิดเบือน

5. การสร้างเมืองและการมุ่งเข้าครอบครองดินแดนและทรัพย์สิน

ระบบนี้คือการทำให้คำสัญญาของซาตานเป็นจริง ที่ว่ามนุษย์จะกลายเป็นเหมือนพระเจ้า รู้จักความดีและความชั่ว ระบบการนมัสการใดก็ตามที่มีลักษณะเหล่านี้แม้เพียงข้อเดียว ย่อมได้รับอิทธิพลอย่างลึกซึ้งจากอาณาจักรของซาตาน ให้เราจดจำไว้ว่ารูปแบบการนมัสการเช่นนี้เติบโตขึ้นมาจากความกลัว ความหยิ่งยโส การกบฏ และการบิดเบือนทางเพศ ซึ่งตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับพระเจ้าที่พระคัมภีร์เปิดเผยไว้

14. เส้นทางแห่งความเสื่อมถอย

เป็นประโยชน์อย่างยิ่งที่เราจะสังเกตขั้นตอนต่าง ๆ ที่นิมโรดและพวกพ้องของเขาดำเนินไป ในการก่อรูปความคิดของตนเกี่ยวกับพระเจ้า ท่านเปาโลได้วิเคราะห์ยุคสมัยนี้และผลกระทบที่มีต่อมนุษยชาติไว้อย่างกระชับและคมชัด เราจะใช้คำวิเคราะห์นี้เป็นกรอบในการพิจารณาเรื่องนี้

แรกเริ่มเดิมที พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ เราได้พิจารณาเรื่องนี้ไปแล้วในบท “สร้างตามพระฉายาของพระเจ้า” เหตุผลส่วนหนึ่งที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ในแบบที่พระองค์ทรงสร้างนั้น ก็เพื่อสอนจักรวาลให้รู้จักความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์เองกับพระบุตรของพระองค์ให้มากขึ้น ขอให้สังเกตถ้อยคำของท่านเปาโล

> **โรม 1:19-20 (ฉบับมาตรฐาน)** [19]เพราะการที่จะรู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับพวกเขา เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่เขาแล้ว [20]ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมานั้น สภาพของพระเจ้าซึ่งตามนุษย์มองไม่เห็น คือฤทธานุภาพอันถาวรและเทวสภาพของพระองค์ ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย

จึงเข้าใจได้ทันทีว่าเหตุใดซาตานจึงโจมตีความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาโดยตรง เพราะมันต้องการขัดขวางไม่ให้มนุษย์เข้าใจความรู้เรื่องพระเจ้าที่สำแดงอยู่ในความสัมพันธ์นั้น ท่านเปาโลย้อนรอยประวัติศาสตร์ของนิมโรดไว้อย่างสั้น ๆ เราจะติดตามไปทีละขั้น

โรม 1:21-25 (ฉบับมาตรฐาน) [21]เพราะถึงแม้ว่าเขาได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็ไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือขอบพระคุณพระองค์ แต่พวกเขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจโง่เขลาของเขาก็มืดมัวไป [22]ในการอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขากลายเป็นคนโง่เขลาไป [23]และเขาได้เอาพระสิริของพระเจ้าผู้เป็นอมตะมาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตาย หรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน [24]เพราะฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติการโสโครกตามราคะตัณหาในใจของเขา ให้เขาทำสิ่งที่น่าอับอายต่อกายของกันและกัน [25]เพราะว่าเขาได้เอาความจริงเรื่องพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ ทั้งนมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นแทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้ซึ่งควรจะได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์ อาเมน

ในฐานะหลานของฮาม นิมโรดย่อมรู้จักพระเจ้าแห่งสวรรค์เป็นอย่างดี แต่เมื่อนิมโรดยอมรับคำโกหกที่ว่ากำลังของเขาไม่ได้มา

จากพระเจ้า แต่มาจากภายในตัวเอง เขาก็เลิกถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและเลิกขอบพระคุณสำหรับพระพรของพระองค์ เรื่องนี้พานิมโรดและพวกพ้องไปสู่ความเข้าใจที่ผิดเพี้ยนและว่างเปล่าเกี่ยวกับตัวตนของตนเอง บทบาทของชายและหญิงที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้อย่างพิถีพิถันถูกบิดเบือนจนวิปริต และตัดขาดช่องทางแห่งพระพรจากสวรรค์ พระวิญญาณอันอ่อนโยนและนอบน้อมยอมตามของพระบุตรของพระเจ้าจึงถูกกีดกันไม่ให้เข้าไปในบ้านของพวกเขา และจิตใจของพวกเขาก็มืดมัวลง สิ่งที่เรียกกันว่าการปลดปล่อยสตรีและเสรีภาพทางเพศรูปแบบใหม่นั้น ถูกมองว่าเป็นความก้าวหน้าและความฉลาด แต่มันกลับทำให้พวกเขากลายเป็นคนโง่เขลา

เราได้สังเกตไปแล้วว่า หลังจากนิมโรดเสียชีวิต เซมิรามิสอ้างว่าบัดนี้นิมโรดได้เป็นพระเจ้าที่ดำรงอยู่ในดวงอาทิตย์ แนวคิดเรื่องพระเจ้าจึงถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นมนุษย์ที่ต้องเสื่อมสลาย ความเข้าใจของมนุษย์ว่าชีวิตของตนมาจากที่ใดก็เสื่อมทรามไป และแบบแผนอันศักดิ์สิทธิ์สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างชายกับหญิงก็สูญหายไป ความเท็จเรื่องการนมัสการเพศหญิงเพื่อเข้าถึงอำนาจของนิมโรด การเกิดใหม่ของนิมโรดในตัวทัมมุส และการนมัสการ

ธรรมชาติที่ตามมาซึ่งเกี่ยวข้องกับนก สัตว์สี่เท้า และสัตว์เลื้อยคลาน ทั้งหมดนี้ล้วนทำให้พระฉายาของพระเจ้าในมนุษย์เสื่อมเสียไป และเปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้กลายเป็นคำโกหก

พระเจ้าของบาบิโลนนั้น แท้จริงแล้วก็คือการนมัสการและการแสวงหาฤทธิ์อำนาจ ดังที่เราได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ การแสวงหาอำนาจไม่ค่อยสนใจตัวตนของสิ่งที่ตนนมัสการ อุปนิสัยของสิ่งนั้นสำคัญน้อยกว่าอำนาจที่มันมี การผสมผสานอัตลักษณ์ของนิมโรด เซมิรามิส และทัมมุสเข้าด้วยกันอย่างลึกลับนี้ ส่งผลโดยตรงต่ออัตลักษณ์ของชายและหญิง และต่อวิธีที่พวกเขาปฏิบัติต่อกัน การมีเพศสัมพันธ์กลายเป็นเรื่องสำคัญกว่าตัวตนของผู้ที่ร่วมกระทำ และความหมายเชิงสัญลักษณ์ของมันก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

โรม 1:26-28 (ฉบับมาตรฐาน) [26]เพราะเหตุนี้ พระเจ้าทรงปล่อยให้เขามีกิเลสตัณหาอันน่าอัปยศ พวกผู้หญิงของเขาก็เปลี่ยนจากเพศสัมพันธ์ตามธรรมชาติให้ผิดธรรมชาติไป [27]ส่วนผู้ชายก็เลิกมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติเช่นกัน และเร่าร้อนด้วยไฟราคะตัณหาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันน่าละอายอย่างยิ่ง เขาจึงได้รับผลกรรมอันสมควรแก่ความผิดของเขา

[28]และเพราะเขาเห็นว่าการรู้จักพระเจ้าไม่เป็นสิ่งสำคัญ พระองค์จึงทรงปล่อยให้เขามีจิตใจเสื่อมทรามและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม

การรักร่วมเพศเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามครรลองของระบบการนมัสการแบบบาบิโลน เพราะการมีเพศสัมพันธ์กลายเป็นวิธีรับอำนาจจากผู้ที่ร่วมกระทำด้วย ตามแบบที่เซมิรามิสผู้เป็นประตูสู่อำนาจได้วางไว้ แนวคิดเรื่องความเป็นผู้นำและการนอบน้อมยอมตามจึงไม่มีความหมายอีกต่อไป ความเข้าใจตามพระคัมภีร์เรื่องความเป็นชายและความเป็นหญิงสูญหายไปในการแสวงหาอำนาจและการนมัสการตัวเอง แล้วท่านเปาโลก็บรรยายผลลัพธ์ปลายทางไว้ดังนี้

โรม 1:29-32 (ฉบับมาตรฐาน) [29]พวกเขาเต็มด้วยการอธรรมทุกชนิด ความชั่วร้าย ความโลภ ความมุ่งร้าย ความอิจฉาริษยา การฆ่าฟัน การวิวาท การหลอกลวง การคิดร้าย พูดนินทา [30]ส่อเสียด เกลียดชังพระเจ้า ดูถูกคนอื่น เย่อหยิ่งจองหอง อวดตัว คิดทำชั่วแปลก ๆ ไม่เชื่อฟังบิดามารดา [31]ไร้ปัญญา ไร้ความซื่อสัตย์ ไร้ความรักกัน ไร้ความเมตตา [32]แม้เขาจะรู้บัญญัติอันชอบธรรมของพระเจ้า ที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรจะตาย เขาก็ไม่เพียงประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นชอบกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

หลายคนสงสัยว่าเหตุใดโลกของเราจึงเต็มไปด้วยความรุนแรง ความเกลียดชัง และความผิดศีลธรรมมากมายเช่นนี้ โรมบทที่ 1 แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ากระบวนการนี้ทำงานอย่างไร และเหตุใดจึงให้ผลออกมาเช่นนี้ สรุปแล้ว เส้นทางแห่งความเสื่อมถอยมีลำดับดังนี้

1. การหลงลืมว่าชีวิตและพระพรทั้งสิ้นมาจากพระบิดาและพระบุตรของพระองค์

2. ความเชื่อที่ว่ามนุษย์มีแหล่งชีวิตอยู่ในตัวเองตามธรรมชาติ

3. การทำลายสถาบันครอบครัว ซึ่งเป็นสิ่งที่รักษาหลักการเรื่องความเป็นผู้นำและพระพรที่มาทางการนอบน้อมยอมตามไว้

4. การบิดเบือนเรื่องเพศ

5. ความรู้สึกไร้ค่า ความกลัว ความหยิ่งยโส ความโกรธ ความเกลียดชัง และการฆาตกรรมที่ทวีความรุนแรงขึ้น เพราะขาดพระพร

6. การฉายภาพความสัมพันธ์อันเสื่อมทรามของมนุษย์ไปทับบนพระเจ้า นั่นคือการทำให้อัตลักษณ์และหน้าที่ของแต่ละพระองค์

พร่าเลือน และการนมัสการที่ให้ความสำคัญกับฤทธิ์อำนาจมากกว่าพระอุปนิสัย

นี่คือกระบวนการที่ทำให้คนตกเป็นเชลยของบาบิโลน บาบิโลนในความหมายของพระคัมภีร์นั้นเป็นมากกว่าอาณาจักรทางกายภาพ มันเป็นตัวแทนของการโจมตีจิตใจมนุษย์ที่ก้าวร้าวและรุนแรงที่สุดเท่าที่เคยมีผู้คิดขึ้นมา อำนาจของมันในการกดขี่จิตใจให้เป็นทาสนั้นน่าตกใจ วิธีการทำงานอันแนบเนียนของมันน่าหวาดหวั่น และมันทำงานได้หลายรูปแบบหลายวิธี เมื่อตกเป็นเชลยแล้ว โซ่ตรวนของมันแข็งแรงเกินกว่าที่ใครจะหักได้ เว้นแต่...

เว้นแต่เราจะเรียนรู้เรื่องราวของอับราฮัม เรื่องราวของอับราฮัมเป็นเรื่องเล่าที่ขาดไม่ได้สำหรับการหนีออกจากบาบิโลน อับราฮัมมาจากแผ่นดินบาบิโลน ครอบครัวของเขามีส่วนร่วมในการนมัสการของบาบิโลน แต่อับราฮัมหนีรอดออกมาได้ เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่ท่านเปาโลเริ่มจดหมายถึงชาวโรมด้วยการกล่าวถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในข่าวประเสริฐ (ข่าวดีเรื่องความรอดที่พระเจ้าประทานให้ทางพระเยซูคริสต์) แล้วต่อมาจึงลงรายละเอียดของกระบวนการนี้ในชีวิตของอับราฮัม

โรม 1:16-18 (ฉบับมาตรฐาน) [16]ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน แล้วพวกกรีกด้วย [17]เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้น ความชอบธรรมซึ่งเกิดมาจากพระเจ้าก็ได้สำแดงออกโดยความเชื่อ และเพื่อความเชื่อ ตามที่พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” [18]พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธจากสวรรค์ต่อบรรดาความอธรรมและความชั่วร้ายทั้งปวงของมนุษย์ ผู้ใช้ความชั่วร้ายของตนปิดกั้นความจริง

โรม 4:16-21 (ฉบับมาตรฐาน) [16]เพราะเหตุนี้ การเป็นทายาทนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อรับรองพระสัญญานั้นแก่ลูกหลานของอับราฮัมทุกคน ไม่ใช่แก่ลูกหลานที่ถือธรรมบัญญัติ [บทบัญญัติที่พระเจ้าประทานผ่านโมเสส] เท่านั้น แต่แก่ลูกหลานที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของเราทุกคน [17]ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของชนหลายชาติ” เฉพาะพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อ คือพระเจ้าผู้ทรงให้ชีวิตแก่คนที่ตายแล้ว และทรงเรียกสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดให้มีขึ้น [18]แม้ดูว่าจะหมดหวังแล้ว แต่อับราฮัมยังเชื่อว่าจะได้เป็น “บิดาของชนหลายชาติ” ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า “พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมากมายอย่างนั้น” [19]ความเชื่อของท่านไม่ได้ลดน้อยลงเลย เมื่อ

ท่านพิจารณาดูสังขารของท่านซึ่งเปรียบเหมือนตายไปแล้ว (เพราะท่านมีอายุประมาณร้อยปีแล้ว) และเมื่อคำนึงถึงครรภ์ของนางซาราห์ [ภรรยาของอับราฮัม] ว่าเป็นหมัน [20]ท่านไม่ได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคง จึงถวายเกียรติแด่พระเจ้า [21]ท่านเชื่อมั่นว่า พระเจ้าทรงสามารถทำสิ่งที่ทรงสัญญาได้

เรื่องราวการหนีออกจากบาบิโลนของอับราฮัมคือหัวใจของข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเรื่องนี้เองที่เราจะพิจารณาต่อไปเพื่อเรียนรู้วิธีคลี่คลายเส้นทางแห่งความเสื่อมถอยทั้งหกขั้นนี้ หักโซ่ตรวนของบาบิโลน และร้องประกาศว่า “บาบิโลนล่มจมแล้ว!” (วิวรณ์ 18:2)

15. เรียกออกจากบาบิโลน

การนมัสการรูปเคารพอันลึกลับของบาบิโลนแพร่ขยายออกไปจนแทบจะครอบคลุมทั้งโลก พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า

> **เยเรมีย์ 51:7** บาบิโลนเคยเป็นถ้วยทองคำในพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ ทำให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นมึนเมาไป บรรดาประชาชาติได้ดื่มเหล้าองุ่นของมัน เพราะฉะนั้นประชาชาติต่าง ๆ จึงบ้าไป

เหล้าองุ่นของบาบิโลนก็คือคำสอนลึกลับของมันเรื่องพระเจ้า คำสอนที่ทำให้จิตใจสับสนราวกับคนเมา คำสอนเหล่านี้ทำลายครอบครัว ตัดพระพรของพระบิดาบนสวรรค์ และก่อให้เกิดความรู้สึกไร้ค่าอย่างลึกซึ้ง ความโกรธ ความไม่มั่นคง รวมทั้งความหิวกระหายอำนาจอย่างสิ้นหวัง

อิทธิพลของบาบิโลนเปลี่ยนชนเผ่าเร่ร่อนที่ยึดครอบครัวเป็นหลักให้กลายเป็นรัฐที่ยึดดินแดนเป็นหลักและมีกองทัพคอยป้องกัน หมู่บ้านเล็ก ๆ ขยายเป็นเมืองใหญ่ที่มีกำแพงล้อมรอบเพื่อให้ป้องกันได้ง่ายขึ้น ต้องมีการวางระบบภาษีขึ้นเพื่อจัดหาอาหารและอาวุธให้กองทัพ และการเก็บภาษีก็เรียกร้องรัฐบาลกษัตริย์แบบทรราชเพื่อให้เก็บภาษีได้จริง การได้เห็นการนองเลือดอยู่

เป็นประจำทำให้ผู้ชายใจแข็งกระด้าง เมื่อรวมกับการที่พวกเขาต้องห่างจากครอบครัวนานขึ้น และกับพิธีนมัสการที่ผิดศีลธรรมการค้าประเวณีจึงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งทำลายครอบครัวย่อยลงอย่างหนัก และทำให้ผู้หญิงถูกปฏิบัติดีกว่าสัตว์เลี้ยงเพียงเล็กน้อย ยกเว้นพวกโสเภณีประจำวิหารซึ่งได้รับการดูแลอย่างดี

กระบวนการทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของแผนการที่ซาตานใช้ลบพระฉายาของพระเจ้าออกจากตัวมนุษย์ ปลดศักดิ์ศรีของเขาออกไป และทำให้เขาเป็นทาสรับใช้จุดประสงค์ของมันในสงครามที่มันทำกับพระเจ้า พระเจ้าทรงตอบสนองด้วยความรักอันเปี่ยมเมตตา โดยทรงเรียกชายคนหนึ่งออกมาสร้างอาณาจักรแบบครอบครัวขึ้นใหม่ อาณาจักรที่ตั้งอยู่บนหน้าที่ของบิดาในการอวยพระพร พร้อมกับกอบกู้คุณลักษณะอันล้ำค่าที่สุดกลับคืนมา นั่นคือภรรยาผู้นอบน้อมยอมตามและอุ้มชูครอบครัว ผู้จะสอนคนรุ่นต่อไปให้รู้จักนอบน้อมยอมตามพระบิดาบนสวรรค์และพระบุตรของพระองค์ อับราฮัม หรืออับรามตามชื่อเดิมของเขา มีชีวิตอยู่หลังยุคของนิมโรดไม่นาน แต่หลักฐานบางอย่างชี้ว่าช่วงชีวิตของทั้งสองคาบเกี่ยวกัน ในเวลาที่ศาสนาบาบิโลนกำลังครอบงำโลกอยู่เกือบทั้งหมด

ปฐมกาล 12:1-3 [1]องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เคยตรัสกับอับรามว่า “จงละบ้านเมืองของเจ้า วงศ์ตระกูลของเจ้า และครอบครัวบิดาของเจ้า เพื่อไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงแก่เจ้า [2]เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ และเราจะอวยพรเจ้า เราจะทำให้ชื่อเสียงของเจ้าเลื่องลือ และเจ้าจะเป็นพร [3]เราจะอวยพรบรรดาผู้ที่อวยพรเจ้า และเราจะสาปแช่งบรรดาผู้ที่แช่งเจ้า ทุกชนชาติทั่วโลกจะได้รับพรผ่านทางเจ้า”

ที่ที่อับรามต้องจากมานั้นคือใจกลางอาณาจักรของนิมโรด นั่นคือดินแดนของชาวเคลเดีย

ปฐมกาล 11:26-28 [26]หลังจากที่เทราห์อายุ 70 ปี เขาก็มีบุตรชายชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน [27]นี่คือเรื่องราวเชื้อสายของเทราห์ เทราห์มีบุตรชายชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน ฮารานมีบุตรชายชื่อโลท [28]ขณะที่เทราห์บิดาของเขายังมีชีวิตอยู่ ฮารานได้สิ้นชีวิตลงที่เมืองเออร์ของชาวเคลเดียซึ่งเป็นบ้านเกิดของเขา

พระเจ้าทรงต้องนำอับรามออกจากบ้านที่เขาเติบโตมา เพื่อตัดเขาให้ขาดจากความผูกพันและพิธีนมัสการที่เขาคุ้นเคย พระเจ้าจะทรงอวยพรอับรามด้วยความรู้เรื่องอาณาจักรแบบครอบครัว ซึ่งตั้งอยู่บนความสัมพันธ์ระหว่างพระบิดากับพระบุตร พระองค์ทรงหน่วงเวลาการมีบุตรของนางซาราห์ (ภรรยาของอับราม เดิม

มีชื่อว่าซาราย) ไว้ จนกว่าทั้งสองจะเรียนรู้หลักการเหล่านี้อย่างถ่องแท้

พระเจ้าทรงทำให้อับรามเป็นพระพร โดยทรงตั้งเขาขึ้นเป็นแบบอย่างว่าครอบครัวควรดำเนินไปอย่างไร ทุกคนที่รับหลักการครอบครัวของอับรามและนางซาราห์ไปใช้ ย่อมพบกุญแจที่เปิดรับพระพรของพระบิดาบนสวรรค์เข้าสู่ใจของตน และทำให้เขามั่นใจอย่างลึกซึ้งว่าตนเป็นที่รักเพราะเขาเป็นใคร ไม่ใช่เพราะเขามีอำนาจมากเพียงใด อาณาจักรยิ่งใหญ่ที่ทรงสัญญาไว้กับอับรามนั้นมีเงื่อนไขอยู่ที่การมีโครงสร้างครอบครัวที่ชัดเจน

> **ปฐมกาล 18:18-19 (ฉบับมาตรฐาน)** [18]แน่ทีเดียวอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมาก และประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้รับพรก็เพราะเขา [19]เพราะเราเลือก [ภาษาฮีบรูแปลตรงตัวว่า “รู้จัก”] เขาแล้ว เพื่อเขาจะได้กำชับลูกหลานและครอบครัวที่สืบต่อมาของเขา ให้รักษาพระมรรคาของพระยาห์เวห์ ให้ทำความชอบธรรมและความยุติธรรม เพื่อพระยาห์เวห์จะประทานแก่อับราฮัมตามที่พระองค์ตรัสไว้แก่เขา”

วลี “เพราะเรารู้จักเขา” ให้ความรู้สึกถึงความสัมพันธ์อันใกล้ชิดอย่างยิ่งระหว่างพระเจ้ากับอับราฮัม ขณะที่พระองค์ทรงสอนเขา

ให้รู้จักดูแลภรรยาและลูก ๆ ของตน พระองค์ทรงอธิบายให้เขาฟังว่า ตั้งแต่แรกเริ่มแล้วที่ทรงออกแบบให้สามีและบิดาเป็นช่องทางที่พระบิดาบนสวรรค์จะเทพระพรแห่งความพอพระทัยลงมาสู่ครอบครัว สามีและบิดาไม่เพียงได้รับเมล็ดพันธุ์ฝ่ายกายเพื่อให้ภรรยาฟูมฟักจนเติบโตเป็นลูก ๆ เท่านั้น แต่ยังได้รับเมล็ดพันธุ์ฝ่ายวิญญาณด้วย เพื่อให้ภรรยารู้สึกว่าตนเป็นที่ชื่นชมและเป็นที่รัก และให้ลูก ๆ รู้สึกว่าชีวิตของตนมีจุดมุ่งหมายและมีคุณค่า ขอให้สังเกตถ้อยคำในพระธรรมสุภาษิต

> **สุภาษิต 17:6 (ฉบับมาตรฐาน)** หลานเป็นมงกุฎของคนแก่ และศักดิ์ศรีของบุตรชายคือบิดาของเขา

ความสามารถของอับราฮัมที่จะอวยพรภรรยาและลูก ๆ ของตนนั้น ขึ้นอยู่กับจิตใจที่นอบน้อมยอมตามของนางซาราห์เป็นอย่างมาก สิทธิอำนาจของเขาใหญ่ได้เพียงเท่าที่นางมอบให้เท่านั้น ยิ่งนางอธิษฐานเผื่อการนำของสามี วางใจว่าพระเจ้าจะประทานถ้อยคำและการตัดสินใจที่ถูกต้องแก่เขา และยิ่งนางนอบน้อมยอมตามและเชื่อถือถ้อยคำของสามีมากเท่าใด ลูก ๆ ก็ยิ่งเห็นว่าถ้อยคำของบิดาเป็นเรื่องสำคัญมากเท่านั้น เด็ก ๆ มองดูมารดาของตนเพื่อตัดสินว่าถ้อยคำของบิดามีความสำคัญและมีน้ำหนัก

เพียงใด ท่านอัครสาวกเปโตรบอกเราว่านางซาราห์เรียนรู้ที่จะให้เกียรติสามีของนางอย่างไร

1 เปโตร 3:5-6 [5]เพราะนี่เป็นแนวทางที่สตรีผู้บริสุทธิ์ในอดีตซึ่งหวังใจในพระเจ้าเคยทำให้ตนเองงดงาม พวกนางยอมเชื่อฟังสามีของตน [6]เหมือนนางซาราห์ผู้เชื่อฟังอับราฮัมและเรียกเขาว่านาย ถ้าท่านทำสิ่งที่ถูกต้องและไม่หวาดหวั่นสิ่งร้ายอันใด ท่านทั้งหลายก็เป็นลูกหลานของนางซาราห์

เนื่องจากอับราฮัมและนางซาราห์ออกมาจากบาบิโลน ทั้งสองจึงมีสิ่งที่ต้องเรียนรู้อีกมาก ทั้งคู่ทำผิดพลาดหลายอย่างระหว่างทาง ซึ่งทำให้อิสอัคเกิดช้ากว่าที่ควรอยู่มาก แต่หลังจากการทดสอบและบทเรียนมากมาย ในที่สุดอับราฮัมและนางซาราห์ก็เปิดทางให้พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่อิสอัคด้วยพระวิญญาณของพระบุตรอย่างเต็มเปี่ยม จนอิสอัคเองยอมมอบชีวิตของตนได้ เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงยอมสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ส่วนอับราฮัมก็ได้เรียนรู้ที่จะเห็นค่าของจิตใจที่นอบน้อมยอมตาม โดยตั้งใจว่าจะวางใจพระเจ้าแม้ในเวลาที่ดูเหมือนเป็นไปไม่ได้เลย

ปฐมกาล 22:1-2,10-12 [1]ต่อมาพระเจ้าทรงทดสอบอับราฮัม พระองค์ตรัสกับเขาว่า “อับราฮัมเอ๋ย” เขาทูลตอบว่า “ข้าพระองค์

อยู่ที่นี่” [2]แล้วพระเจ้าตรัสว่า “จงพาลูกชายของเจ้า ลูกชายเพียงคนเดียวของเจ้า ผู้ที่เจ้ารัก คืออิสอัค ไปยังแคว้นโมริยาห์ จงถวายเขาเป็นเครื่องเผาบูชาบนภูเขาแห่งหนึ่งซึ่งเราจะสำแดงแก่เจ้า” [10] จากนั้นเขาเอื้อมมือหยิบมีดจะฆ่าลูกชายของตน [11]แต่ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้าเรียกอับราฮัมจากฟ้าสวรรค์ว่า “อับราฮัม อับราฮัม” เขาตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่” [12]ทูตสวรรค์กล่าวว่า “อย่าแตะต้องเด็กคนนั้น อย่าทำอะไรเขาเลย บัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า เพราะเจ้าไม่ได้หวงลูกชายของเจ้าจากเรา แม้เป็นลูกชายเพียงคนเดียวของเจ้า”

เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่ภายในชั่วชีวิตของคนคนเดียว พระเจ้าทรงสามารถทลายระบบลึกลับอันกดขี่ของบาบิโลนออกจากจิตใจของเขา และกอบกู้การนมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้แห่งสวรรค์กลับคืนมาได้ การเดินทางออกจากบาบิโลนของอับราฮัมจึงเป็นรากฐานของการเดินทางของเราเองในวันนี้ พระเจ้าเที่ยงแท้แห่งสวรรค์และพระบุตรของพระองค์กำลังทรงเรียกเราออกจากพระเท็จทั้งหลายของโลกนี้ ให้เข้าสู่อาณาจักรแบบครอบครัวของพระองค์ทั้งสอง อาณาจักรที่คุณค่าของเรามาจากความสัมพันธ์ในครอบครัว ไม่ใช่จากสิ่งที่เราทำสำเร็จได้ด้วยตัวเอง

ภาษาไทย www.fatheroflove-thailand.com

ภาษาอังกฤษ fatheroflove.info

ติดต่อผู้แปล danutasn@gmail.com

พระปัญญาของพระเจ้า

ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น นั่นก็เพราะในพระบุตรของพระเจ้ามีจิตใจอันบริสุทธิ์ของบุตรผู้เชื่อฟังพระบิดา พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่พอพระทัยพระบิดาเสมอ จึงทรงได้รับพระพรและความรักอันลึกซึ้งจากพระบิดา และหัวใจของพระบุตรก็พักสงบอยู่ในความรักนั้นอย่างสมบูรณ์

เป็นพระปัญญาของพระบิดาที่ทรงแบ่งปันพระวิญญาณของพระบุตรที่รักของพระองค์ให้แก่ทั้งจักรวาล พระวิญญาณที่อ่อนโยนและเชื่อฟัง ผู้ทรงรักพระบัญชาของพระบิดา พระคริสต์ทรงเป็นพระปัญญาของพระเจ้า และทรงเป็นความมั่นคงของอาณาจักรที่ตั้งอยู่บนความสัมพันธ์อันเปี่ยมด้วยความรัก

ซาตานปฏิเสธพระบุตรและพระวิญญาณนี้ วิญญาณแห่งการกบฏของมันทำสงครามกับพระวิญญาณอันอ่อนโยนและเชื่อฟังของพระบุตร และตกทอดมาถึงมนุษย์

ในการเสียสละของพระคริสต์ เราได้รับพระวิญญาณนี้อีกครั้ง ความลับของการมีพระวิญญาณนี้คือการรู้ว่าพระบิดาและพระบุตรทรงเป็นผู้ใด นี่คือชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 17:3)